

piccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ร้านขายเวลา

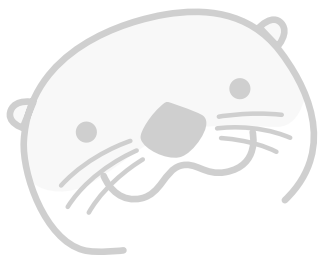
시간을 파는 상점

คิมช็อนย็อง

เขียน

สุมาลี สุนจันทร์

แปล

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หากอนใจของพ่อได้อ่านจดหมายฉบับนี้เร็วกว่าที่พ่อคิดไว้

พ่อขอให้อนใจจดจำไว้ว่า

พ่ออยากเป็นพ่อที่สนุกสนานในความทรงจำของอนใจ

- คิมช็อนย็อง

ด ำ น ำ ส ำ น ัก พ ิ ม พ ์

หากเราซื้อเวลาเพื่อที่จะทำทุกอย่างที่เราต้องการได้ จะดีแค่ไหน
กันนะ

ร้านขายเวลา คือเรื่องราวของอนโจ เด็กมัธยมปลายคนหนึ่งที่
อยากทำอะไรบางอย่างเพื่อสร้างประโยชน์ให้กับผู้คน และช่วยชุบชูใจ
ของตัวเองที่ได้ช่วยเหลือผู้คนเหล่านั้น

อนโจจึงตัดสินใจเปิดร้านขายเวลาขึ้น โดยมีเงื่อนไขอยู่สี่ข้อ
คือ

หนึ่ง ปฏิเสธสิ่งที่เกินความสามารถของตนเอง

สอง ไม่ทำเรื่องที่ไม่ถูกต้อง

สาม เลือกรื่องที่ช่วยปลดปล่อยใครสักคนได้แม้แต่น้อยก็ยังดี

และสี่ เหนือสิ่งอื่นใดคือ เลือกรื่องที่ทำให้เวลากลายเป็นเงิน
ได้จริง

เมื่อเปิดร้านขายเวลา อนโจจึงเข้าไปพัวพันกับเรื่องราวต่างๆ
มากมาย เรื่องราวที่ทำให้เรารู้ว่า เมื่อเวลาไหลผ่านไป เราไม่สามารถ
ย้อนเวลานั้นกลับไปได้อีก

หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่เรื่องราวแฟนตาซีที่ขายเวลาให้เราไปทำเรื่อง
ต่างๆ ที่เราอยากทำ แต่เป็นงานวรรณกรรมที่ทำให้เราเห็นคุณค่าของ
เวลา ณ ปัจจุบัน เป็นการใช้เวลาที่มีสร้างคุณค่าให้กับตัวเองและผู้อื่น
 อีกทั้งยังทำให้เราได้ทบทวนความทรงจำกับช่วงเวลาที่เราใช้ไปในอดีต
 และนึกถึงกาลเวลาที่จะไหลผ่านไปยิ่งอนาคต

และเป็นหนังสือที่ทำให้เราเห็นคุณค่าของเวลาอย่างแท้จริง

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์ (3)

เจ้าหมอนั้น ลูกค้ารายแรกของฉัน	1
ยินดีด้วย คุณได้เปิดร้านขายเวลาแล้ว	19
ทางจิ้งเหลนที่ถูกตัด	39
โครนอสกับไครอส	47
ผู้รักษาสมดุลของโลก	63
ช่วยนำแม่ใสในตู้แช่ศพ	77
บุรุษไปรษณีย์แห่งดินแดนสวรรค์	94
สายลมที่พัดผ่านต้นเบิร์ช	99
ข้อเสนอของกาเนซา	116
หมีสีน้ำตาลกับดอกเอฟริคอต	130
นาฬิกาที่หยุดเดินเมื่อหนึ่งปีก่อน	141
ช่วยไปรษณีย์ที่ยอดเขามังทับบง	159
ไม่รู้ว่าจะเวลานจะนำพาเราไปที่ใด	167
เนินเขาแห่งสายลม	184
เรื่องที่ยากฝากไว้กับเวลาในอนาคต	199

บทวิจารณ์ 1

“รางวัลผลงานวรรณกรรมเยาวชน Jaeum & Moeum”

ครั้งที่ 1

207

บทวิจารณ์ 2

“รางวัลผลงานวรรณกรรมเยาวชน Jaeum & Moeum”

ครั้งที่ 1

216

บทวิจารณ์ 3

“รางวัลผลงานวรรณกรรมเยาวชน Jaeum & Moeum”

ครั้งที่ 1

221

ความรู้สึกที่ได้รับรางวัล

“รางวัลผลงานวรรณกรรมเยาวชน Jaeum & Moeum”

ครั้งที่ 1

224

บทสัมภาษณ์ผู้ได้รับรางวัล

“รางวัลผลงานวรรณกรรมเยาวชน Jaeum & Moeum”

ครั้งที่ 1

227

คำตาม

249

ທດສະຍານ

แม่กุญแจส่งเสียงกรีกทันทันที่ถูกลดล็อก อนาคตหยุดเพื่อสุด
ลมหายใจให้ทั่วห้องครู่หนึ่งก่อน จากนั้นหลับตาแล้วนับหนึ่ง สอง สาม
ได้โปรดขออย่าให้มีอะไรอยู่ในตู้เลย

โอ้ ไม่นะ!

สิ่งที่ยื่นออกมาจากใต้กางเกงพละที่ยัดไว้ในล็อกเกอร์อย่าง
ยับยู่ยี่คือเครื่องเล่นพีเอ็มพีรุ่นใหม่ล่าสุดนี้ จะทำอะไรดีล่ะ อนาคต
กลัวคนเห็นจึงกระแทกบานล็อกเกอร์ปิดดังปังอย่างไม่ทันตั้งตัว

“นี่! แพ้กอนาคต ในล็อกเกอร์มีรูรีง!”

ฮงนั่นจุกกลับมาจากห้องน้ำ เห็นเข้าพอดี

ฉันทำไม่ได้หรอก อย่างฉันไม่เคยทำอะไรแนบเนียนเลย

อนาคตยื่นหลังฟังล็อกเกอร์ พยายามออกแรงดันบานล็อกเกอร์
เอาไว้ รวากับข้างในมีอะนาคอนด้าที่ทรงพลังกำลังพยายามดันตัวออกมา

“ปะ...เปล่า ไม่มีอะไร ฉันลืมหนังสือเรียนเสริมวิชาภาษาอังกฤษไว้ที่บ้านอีกแล้ว คิดว่าอยู่ในตู้เสียอีก”

“เรื่องแค่นี้เอง ไม่เห็นต้องทำหน้าซีดขนาดนั้นเลย ยืมของ
เพื่อนข้างห้องเรียนก่อนก็ได้ ให้กระหม่อมไปยืมมาให้เหมเพคะ เจ้าหญิง
หงส์ขาว!”

นั่นจุถามหยอกเย้า

“งั้นเจ้าจะโอ้อ่อยอยู่เอย รีบไปยืมมาสิ หากเจ้าเถลไถลจะโดน

¹ คำว่าหงส์ขาวในภาษาเกาหลีออกเสียงว่า “แพ็กใจ” ซึ่งคล้ายกับชื่อ “แพ็กอนาคต”

โทษประหารนะ”

อนโจตอบแบบขำ ๆ โดยเลียนแบบสำนวนการพูดของนินจู
“ฮึ่ม ให้ตายเถอะ!”

นินจูทำท่าจะเขกกะไหลกอนโจขณะเดินออกไปจากโถงทางเดิน
ที่ตู้ล็อกเกอร์ตั้งอยู่

อนโจรีบหันกลับไปล็อกแม่กุญแจอีกครั้ง หากพลาดพลั้งเธอได้
กลายเป็นหัวขโมยแน่ ๆ ไม่นานนี่ก็กลายเป็นหัวขโมยเรียบร้อยแล้ว
เพราะไม่มีหลักฐานใดที่ชี้ชัดว่าคนคนหนึ่งเป็นหัวขโมยได้มากกว่าการ
ครอบครองของที่ถูขโมยอีกแล้ว

ตอนที่ม่คำขอเข้ามา อนโจถึงได้ปฏิเสธอย่างจริงจัง

โครนอส : ฉันทำงานนี้ให้คุณเคียงข้างเธอไม่ได้หรอก การนำ
ของที่ถูขโมยกลับไปไว้ที่เดิมเป็นงานที่อันตรายเกินไป หาก
พลาดพลั้งเพียงแค่นิดเดียว ทั้งคุณและฉันอาจตกที่นั่งลำบากได้

เคียงข้างเธอ : นำผิดหวังจ้ง อุตสาหัสนี่ใจที่ค้นพบร้านแจ่ง ๆ
แบบนี้ แต่กลับแยกว่าที่คาดหวังไว้เสียอีก

โครนอส : ความจริงงานที่คุณขอมาเป็นงานแรกของฉัน และ
ฉันไม่คิดว่างานแรกจะน่าหนักใจแบบนี้ ถ้าเปิดร้านแล้วทำงาน
ในทางที่ไม่ดี ฉันขอปิดร้านทิ้งไปเลยดีกว่า ฉันประกาศไว้ที่
หน้าแรกของคาเฟ่²แล้วว่า จุดประสงค์ในการเปิดร้านของฉันคือ

---

² คาเฟ่ (Cafe) เป็นบริการหนึ่งในเว็บท่า (Web Portal) ของเกาหลี สำหรับสร้างชุมชน
ทางอินเทอร์เน็ตของตนเอง ในเรื่องใช้บริการคาเฟ่ในเว็บท่าในการเปิดร้าน

การทำงานเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น โดยที่ฉันก็จะได้รับค่าตอบแทน และความภาคภูมิใจจากการทำงานไปพร้อมกัน และฉันจะไม่มีวันรับงานที่บรรลุลจุดประสงค์ไม่ครบทั้งสามข้ออย่างเด็ดขาด

เคียงข้างเธอ : จริยธรรมในการทำธุรกิจของคุณโครอนอสช่างน่ายกย่องจริง ๆ ถ้าอย่างนั้นงานนี้ก็ตรงตามจุดประสงค์ของร้านเป๊ะเลยนะครับ งานนี้คุณโครอนอสคงต้องช่วยผมแล้วละไม่สิ คุณต้องรับงานนี้อย่างปฏิเสธไม่ได้

โครอนอส : ดูว่าคุณจะไม่ยอมเข้าใจอะไรง่าย ๆ นะคะ

เคียงข้างเธอ : เรื่องมันยาวเกินกว่าที่จะส่งข้อความคุยกันเดี๋ยวผมเล่าให้ฟังทางอีเมลนะครับ อ้อ ดูเหมือนคุณจะเข้าใจผมผิดอยู่เรื่องหนึ่ง ของชิ้นนั้นนะ ผมไม่ได้ขโมยมานะครับ อืม จะเชื่อผมหรือไม่ก็สุดแล้วแต่คุณ ถึงอย่างไรผมก็พาเข้าไปในเรื่องนี้ข้างหนึ่งแล้ว และผมต้องรับผิดชอบเขา แต่ที่แน่ ๆ ตอนนี้ทั้งผมและคุณโครอนอสต่างได้ล่วงรู้ความลับบางส่วนไปแล้ว ดังนั้นเท่ากับว่าเราได้ลงเรือลำเดียวกันแล้วนะครับ และคุณคงรู้ดีกว่าใครว่าจากนี้ไปเราไม่อาจเป็นอิสระจากเรื่องนี้ได้ เพราะหากถึงขั้นเปิดร้านค้าแบบนี้ในอินเทอร์เน็ตได้ ก็หมายความว่า คุณก็น่าจะรู้จักโลกใบนี้ดีพอ

โครอนอส : คุณถูกคำคะ! นี่คุณกำลังข่มขู่ฉันหรือ ฉันไม่รู้อะไรทั้งนั้น อย่าดึงฉันเข้าไปเกี่ยวข้องเลย แล้วฉันก็ไม่สนใจด้วยว่าใครเป็นคนขโมย ยิ่งงั้นก็ไม่ขอรับงานนี้

เคียงข้างเธอ : ใจเย็นๆ ก่อนสิครับ อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจ เดี่ยว
ผมส่งอีเมลไปให้ หากได้อ่านอีเมลแล้วคุณจะต้องเปลี่ยนใจแน่

แล้วนายเคียงข้างเธอก็เจียบหายไป โลกนี้ไม่มีอะไรฟรีอย่าง
แม่เคยบอกไว้จริงๆ ความจริงก็เคยคิดอยู่นะว่าโลกนี้คงไม่มีงานง่าย ๆ
หรอก แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะเจองานที่น่าหนักใจแบบนี้ตั้งแต่งานแรก

อนโจได้รับอีเมลจากหมอนั้นในวันถัดมา ซึ่งก็คือเมื่อคืนวาน

ก่อนอื่นผมต้องขอบคุณที่มีสถานที่ที่ช่วยรับงาน
แบบนี้ ผมเชื่อใจร้านนี้และเชื่อใจคุณเจ้าของร้านด้วยครับ
หากคุณไว้วางใจผมสักหนึ่งในสามที่ผมไว้วางใจคุณ ผมเชื่อว่า
คุณต้องสัมผัสได้ถึงความจริงใจของผมอย่างแน่นอน

เรื่องเกิดขึ้นเมื่อปีที่แล้ว ความจริงผมลืมเรื่องนี้
ไปแล้วครับ ตอนนั้นผมสูญเสียเพื่อนคนหนึ่งไป
และผมต้องเห็นเขาสิ้นใจไปต่อหน้าต่อตา อ้อ คุณ
เจ้าของร้านก็น่าจะรู้เรื่องนี้แหละครับ เพราะทั้งผม เพื่อน
ของผม และคุณเจ้าของร้าน ต่างก็อยู่โรงเรียนเดียวกัน
ผมไม่อยากจะนึกถึงเช้าวันนั้นอีกเลย แต่ช่วยไม่ได้ เพราะ
ผมต้องโน้มหน้าใจคุณ

ขณะที่เช้าวันใหม่ที่แสนธรรมดากำลังเริ่มต้นขึ้น
เหมือนทุกวัน อย่างที่รู้กันว่าชีวิตของพวกเขาดำเนินไป
โดยที่วันนี้ไม่เคยแตกต่างไปจากเมื่อวาน เมื่อผมเดิน
เข้าประตูโรงเรียน ผมก็เห็นคนยืนอยู่ตรงราวกันตกของ
ชั้นดาดฟ้า เขายืนอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่ง จากนั้นนางแซน

ออกสองข้างขณะทิ้งตัวลงมาอย่างนุ่มนวลราวกับถูก
 บางสิ่งด้านล่างดึงลงไปอย่างแผ่วเบา เหมือนเขาตั้งใจ
 แสดงให้ทุกคนเห็น เพราะตอนนั้นเป็นเวลาเข้าโรงเรียน
 พอดี ทำให้เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นต่อหน้านักเรียนทั้ง
 โรงเรียน มีเสียงดังตึก! เลือดไหลนองออกมาจาก
 ศีรษะที่แตกและเป็นเต้านุ้ เมื่อผมมองไปที่ป้ายชื่อ
 ปรากฏว่าเขาไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นเพื่อนที่นั่งเรียนข้างผม
 นั่นเอง เขาเป็นคนเงียบ ๆ เราจึงไม่เคยคุยกันเลย
 กะโหลกของเขาแตก วัตถุและเหลวไหลชุ่มพื้นซีเมนต์
 สีขาว ลูกตาทั้งสองข้างถลนออกมานอกเบ้า ลิ้นแลบ
 ออกมาครึ่งหนึ่ง เลือดไหลนองพื้น เขาไม่ใช่คนที่ผม
 เคยรู้จักอีกต่อไป เขาถอนหายใจแรงเป็นเฮือกสุดท้าย
 ก่อนที่จะสิ้นลม ลำตัวของเขาชักกระตุกสองสามครั้ง
 ก่อนที่จะแน่นิ่งไปในสภาพนั้นไม่ต่างกับปลาทองที่ถูก
 โยนไปบนพื้นซีเมนต์รื้อนจัด แม้ภาพเหล่านั้นจะเกิดขึ้น
 ในช่วงเวลาสั้น ๆ แต่ผมก็ปรารถนาให้มันจบลงโดยไว
 นั่นเป็นสิ่งเดียวที่ผมทำได้ในตอนนั้น เพราะผมไม่กล้า
 แม้แต่จะช่วยกุมมือที่สิ้นระริกของเขาเอาไว้

พอนักเรียนเริ่มวิ่งกรูกันเข้ามามุงดูเหตุการณ์
 คุณครูก็สาละวนอยู่กับการไล่ต้อนให้นักเรียนขึ้นห้องเรียน
 มีนักเรียนจะโทรแฉ้ง 119³ แต่คุณครูคนหนึ่งรีบห้าม
 นักเรียนคนนั้นไว้ โดยบอกว่าหากคนนอกรู้เรื่องเข้าจะ
 วุ่นวายเปล่า ๆ นักเรียนพากันอึ้งกับคำพูดของคุณครู

³ ศูนย์รับแจ้งเหตุฉุกเฉิน

นักเรียนบางคนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายวิดีโอพร้อมกับพูดถากถางด้วยความไม่พอใจ บางคนก็เริ่มอาเจียน

ผมไม่รู้เลยว่าทำไมเขาถึงได้ตัดสินใจสุดโต่งแบบนั้น เพราะไม่เหลือหลักฐานใดทิ้งไว้เลย ภาพสุดท้ายของเขายังคงติดตา กลายเป็นฝันร้ายคอยหลอกหลอนผมเรื่อยมา ทุกวันนี้ผมยังเห็นภาพของเขาได้อย่างชัดเจนทุกครั้งที่ผมเดินผ่านสวนหย่อมนั้น

ก่อนหน้าเหตุการณ์นั้นหนึ่งวันเขาได้ขโมยเครื่องเล่นเอ็มพีสาม แล้วถูกจับได้ในชั่วโมงศึกษาด้วยตัวเอง⁴ ภายในวันเดียวกัน คุณครูประจำชั้นเลื่อนเวลาออกไปโดยพูดกับเขาว่า “พุงนี้เจอกัน” สิ่งที่ดีอนเขาไปสู่ความตายก็คือช่วงเวลาค่าคืนของวันนั้น หากคุณครูตีหรือลงโทษเขาตอนนั้นเลย บางทีเขาอาจยังนั่งเรียนข้างผมเหมือนทุกวันก็ได้ คำว่า “พุงนี้เจอกัน” กลายเป็นถ้อยคำที่โหดร้ายยิ่งกว่าการข่มขู่ ค่าคืนนั้นคงยาวนานมากสำหรับเขา ผมคิดว่านี่คือสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เขาเลือกความตาย และอาจยังมีสาเหตุอื่นที่ซับซ้อนมากกว่านี้ เพียงแต่สาเหตุเหล่านั้นถูกปกปิดเอาไว้ ทั้งจากโรงเรียนและจากครอบครัว ส่วนนักเรียนที่เป็นเจ้าของเครื่องเล่นเอ็มพีสามก็ย้ายไปเรียนที่โรงเรียนอื่นทันที และคุณครูที่บอกว่าพุงนี้เจอกันก็หายหน้าไปเฉย ๆ

⁴ ชั่วโมงอ่านหนังสือด้วยตัวเองภายใต้การดูแลของคุณครู เริ่มหลังเลิกเรียนประมาณหนึ่งทุ่มไปจนถึงสี่ทุ่ม

ผมคิดว่าเขาคงมีความรู้สึกเจ็บแค้นใจกับบางเรื่องจนทนต่อไปไม่ได้ และความรู้สึกนั้นถูกสะสมมาจนถึงจุดที่เขาต้องลงมือทำบางอย่างก่อนที่ความรู้สึกนั้นจะระเบิดออกมา ผมเคยเป็นแบบนี้เหมือนกัน แต่การสูญหายใจก็รู้สึกหนักหนาจนเกินกำลัง แต่การมีชีวิตอยู่ต่อไปก็หนักหนาจนเกินรับไหว ในเวลาแบบนี้จำเป็นต้องมีสิ่งกระตุ้น

และเมื่อไม่กี่วันก่อนก็เกิดเรื่องแบบนี้ในห้องเรียนของผมอีกครั้ง มีนักเรียนที่ขโมย กับนักเรียนที่ถูกขโมย มีสิ่งของที่ถูกลักขโมยที่เพียงเปลี่ยนชนิด และมีผมที่ดันเข้าไปเห็นเหตุการณ์เข้าพอดี วันนั้นผมรู้สึกปวดท้องเลยรีบกลับเข้าห้องเรียนโดยไม่ได้ไปกินข้าวที่โรงอาหาร และจังหวะที่ผมกำลังจะเข้าห้องเรียน บังเอิญผมเห็นเพื่อนในห้องคนหนึ่งกำลังถือเครื่องเล่นพีเอ็มพีอยู่ในมือพอดี ตอนแรกผมคิดว่าคงไม่ใช่แบบนี้หรอกมัง แต่พอหมดช่วงพักตอนเย็นและกำลังจะเริ่มชั่วโมงศึกษาด้วยตัวเอง นักเรียนที่เป็นเจ้าของเครื่องเล่นพีเอ็มพีรุ่นใหม่ล่าสุดก็โวยวายว่าเครื่องเล่นพีเอ็มพีของเขาหายไป คุณครูประจำชั้นถึงกับตัวสั่นเทา

นักเรียนที่ขโมยเป็นคนเรียบร้อย ไม่มีเค้าวางจะก่อเรื่องแบบนี้เลย เหมือนกับเพื่อนคนนั้นเมื่อปีที่แล้ว ไม่มีผิดเพี้ยน พอผมหันไปมองหน้าเขา ใบหน้าของเพื่อนคนนั้นก็ฉายทับใบหน้าของเขา

ทุกคนคงอยากทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นและปล่อยไว้ให้เรื่องผ่านไป เพราะเมื่อเกิดเรื่องลักขโมยขึ้นในห้องเรียน

ทุกคนก็จะหวนนึกถึงเพื่อนคนนั้นที่ดิ่งลงมาจากตาดฟ้า และเสียชีวิตอย่างน่าสยดสยอง ทั้งคนที่ของหายและเพื่อนคนอื่นในห้องต่างหน้าซีดเผือดตามกัน รวากับว่าพวกเขาได้ประพาศมิชอบในข้อหาฆ่าคนตาย บรรยายกาศเจียบกริบจนไม่กล้าหายใจ และน่าอึดอัดจนแทบหายใจไม่ออก ทุกคนตกเป็นผู้ต้องสงสัยและผู้เสียหายไปพร้อม ๆ กัน เพื่อนในห้องกลายเป็นคนอ่อนไหวกันหมด หากใครทำอะไรที่ไม่สบตาจะถูกทุกคนเพ่งเล็งว่าหมอนี่แหละเป็นหัวขโมย ในห้องเรียนเต็มไปด้วยหวาดหวาดระแวง และคนที่ไม่ได้กินข้าวเย็นที่โรงอาหารในวันนั้นก็มีเพียงผมกับเขาแค่สองคน

ผมจึงคิดว่า ผมต้องรีบลงมือทำอะไรบางอย่างให้เรื่องนี้ย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้นใหม่อีกครั้งโดยเร็วที่สุด และผมก็ได้ข้อสรุปว่า คนที่ต้องแก้ไขเรื่องนี้ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็คือผม เพราะผมเป็นคนารู้เห็นทุกอย่าง ภาพของเพื่อนที่เคยนั่งเรียนข้างผมดิ่งลงมาหัวกระแทกพื้นยังคงติดตาผมจนทุกวันนี้ ผมไม่อยากเผชิญกับความรู้สึกหดหู่และสิ้นหวังแบบนั้นอีกเป็นครั้งที่สอง

ตอนนั้นผมคิดว่าผมต้องจัดการเจ้าเครื่องพีเอ็มพีเจ้าปัญหานี้ด้วยตัวผมเอง ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมถึงเกิดความคิดแบบนี้

ผมอาศัยจังหวะที่ไม่มีใครสังเกตเห็นรีบลงมือแล้วผมก็ได้โอกาสในช่วงพัก ขณะที่เขาลุกไปจากที่นั่ง รวากับส่งสัญญาณบอกให้ผมลงมือ ผมรีบหยิบเครื่อง

พีเอ็มพืออกมาจากกระเป๋ของเขาแล้วตรงดิ่งไปยัง
 โถงทางเดินทันที ดูเหมือนช่วงเวลาพักสิบนาทินั้นได้
 พาผมย้อนเวลากลับไปยังสถานที่แสนเลือนราง ผม
 จะถือเจ้าเครื่องนี้กลับเข้าห้องเรียนก็ไม่ได้ ผมต้อง
 รีบนำวัตถุหลักฐานนี้ไปซ่อนโดยไว และทันใดนั้นเอง
 ผมก็ถึงร้านขายเวลาขึ้นมาได้ รวากับผมมองเห็น
 แสงสว่างที่ปลายทาง ผมจึงรีบลงมืออย่างรวดเร็ว

อ้อ คุณอาจย้อนถามว่า “แล้วทำไมคุณไม่ทำ
 เองล่ะ” ถ้าผมทำเองได้ ผมคงทำไปแล้ว อย่างที่ผม
 เขียนอธิบายไว้ด้านบน บรรยากาศในห้องเรียนตอนนี้
 ดิ่งเปรี้ยะดุจสายธนูที่ถูกง้างค้างไว้ตลอดเวลา เพื่อนๆ
 ก็แค่ไม่ยอมผลีผลามพูดออกมา แต่ทุกคนรู้ดีว่าใคร
 อยู่ในห้องเรียนตอนพักกินข้าวเย็นในวันนั้น ผมจำเป็นต้อง
 ขอความช่วยเหลือจากคุณโครนอส เพราะหาก
 นำไปวางคืนที่เดิมไม่สำเร็จ ก็ต้องสร้างสถานการณ์ที่
 เห็นใจความคาดหมายขึ้นมาแทน ผมจึงจำเป็นต้องพึ่ง
 คุณโครนอสครับ ตอนนี้เครื่องพีเอ็มพีเจ้าปัญหาได้อยู่
 ในล็อกเกอร์ของคุณโครนอสเรียบร้อยแล้ว ล็อกเกอร์
 ก็ไม่ล็อกให้เรียบร้อย แล้วสภาพข้างในล็อกเกอร์นั้น
 คืออะไรครับ ที่เขาพูดกันว่านักเรียนหญิงชกมากกว่า
 นักเรียนชาย เห็นทีจะไม่ใช่แค่คำพูดล้อเล่นเสียแล้ว
 ว่าแต่ผมล็อกแม่กุญแจไว้ให้ อย่างแน่นอนหนาแล้ว คุณ
 โครนอสคงไม่ลืมรหัสกุญแจจนทำให้งานนี้พังนะครับ
 จนถึงตอนนี้แล้วหากยังไม่รู้ตัวอีกว่ามีของสิ่งนี้อยู่ใน
 ล็อกเกอร์ของตัวเอง ก็ยอมรับเสียเถิดครับ ว่าตัวเอง

ไม่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยเสียเลย

เมื่อนำของสิ่งนี้ไปวางในที่ที่ผมกำหนดได้สำเร็จ
ข้อตกลงระหว่างผมกับคุณโครนอสก็จะสิ้นสุดลง ผมได้
เพิ่มค่าเสี่ยงอันตรายให้แล้ว ฉะนั้นขอให้ทำใจกล้าๆ
เข้าไว้ นะครับ

ป.ล. ตอนแรกผมคิดว่าเขาซึ่งเป็นคนขโมย
เครื่องเล่นพีเอ็มพีมาแล้วทำหายไป จะมีท่าทีงุนงง
เสียอีก แต่เปล่าเลย เขากลับมีสีหน้าสบายใจ เพราะ
ความกังวลทั้งหลายของเขาถูกย้ายมาไว้ที่ผมหมดแล้ว
ซึ่งตอนนี้คงถูกย้ายไปอยู่ที่คุณโครนอสแล้วใช่ไหมครับ
โปรดจำไว้ว่าเรื่องที่คุณโครนอสกับผมกำลังทำอยู่นี้
อาจเป็นการช่วยชีวิตใครบางคนอยู่ก็ได้ นะครับ

ทำไม...

งานชิ้นแรกของฉันถึงได้กลายเป็นงานนำของที่ถูกขโมยกลับไป
คืนที่เดิมได้ละเนี่ย อนาคตก็มืดขึ้นปิดใบหน้า หัวใจยังคงเต้นตุบๆ
ราวกับจะระเบิดออกมา ใบหน้าแดงก่ำ ถ้าแค่นี้ก็ปอดเสียแล้ว ต่อไป
จะทำอะไรสำเร็จได้หรือ แต่อีกใจก็นึกเสียใจว่า ฉันคิดอะไรอยู่กันแน่
ถึงได้ก่อเรื่องใหญ่โตแบบนี้ ในหัวเต็มไปด้วยสารพันความคิดจน
ยุ่งเหยิงไปหมด ควรเดินหน้าต่อตี หรือยกเลิกดี เมื่อนึกถึงเครื่อง
พีเอ็มพีอันเงาวับที่ไหลออกมาจากใต้ชุดพลະมุมนึง ความคิดทั้งหลาย
ก็หยุดชะงักราวกับถูกไฟฟ้าช็อต

“บ้าไปแล้ว บ้าไปแล้ว ฉันต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ หมอนั่นจัดการ

ตามอำเภอใจโดยไม่ถามกันก่อนสักคำแบบนี้ได้ยังไง จะให้ฉันทำยังไง อะ จะให้ฉันทำยังไง! ตาบ้า!”

อนโจกำหมัดสองข้างแน่น ถึงยังงักก็คงต้องจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อย เพราะเธอไม่มีสิทธิ์เลือกแล้ว อนโจเกาหัวแกรกๆ ก่อนฟุบหน้าลงบนโต๊ะ

“เจ้าหญิงหงส์ขาว! อ้าว วันนั้นของเดือนเหรอก ปวดท้องประจำเดือนเหรอก เป็นอะไรไป ทำท่าอย่างกับคนเสียสติ”

นั่นจุดพลางตบหลังของอนโจอย่างแผ่วเบา

“เปล่า แค่เมื่อคืนไม่ได้นอนเลยนะ”

อนโจจุดพลางลืมตาปริ้อ หัวกระเซอะกระเซิง เมื่อคืนเธอไม่ได้นอนเลยสักงีบ เป็นเพราะหมอนั่นคนเดียว ยิ่งอ่านเนื้อหาในจดหมายของนายเคียงข้างเธอ ก็ยิ่งรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง แม้แต่นวนิยายยังเขียนไม่ตื่นตื่นเท่าที่หมอนั่นเขียนมา เมื่อไล่อ่านมาจนถึงช่วงท้ายของจดหมาย เธอถึงกับชะงักงันเพราะคำว่าตอนนี้ของเจ้าปัญหาชิ้นนั้น อยู่ในบล็อกเกอร์ของเธอเรียบร้อยแล้ว คิดว่าหัวใจจะหยุดเต้นไปเสียแล้ว อนโจเหลือบมองนั่นจุดพลางใช้ความคิด

ลองบอกนั่นจุดดีไหมนะ บางทีในเวลาแบบนี้นั่นจุดอาจช่วยคิดหาทางออกที่ง่ายกว่าให้ได้ก็ได้ ไม่ได้สิ ถ้าทำแบบนี้ก็เท่ากับละเมิดสัญญา เงื่อนไขข้อแรกของงานนี้คือการปกปิดตัวตนและเรื่องราวของลูกค้าไว้เป็นความลับสุดยอด

หากอนโจทำพลาด และความลับแพร่งพรายออกไป อนโจต้องช่วยแน่ เพราะเธอไม่รู้ตัวตนของลูกค้า แต่ลูกค้ารู้จักตัวตนของเธอดี เพราะเธอเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลพร้อมรูปภาพของเธอไว้ในร้านขายเวลาอย่างละเอียด

“เอาละ แคน้ำของไปวางคืนไว้ที่เดิมเท่านั้นเอง ห้องที่ต้อง

นำของไปคืนคือห้องเจ็ด ดังนั้นก็เท่ากับว่า อนาคตนำของไปวางคืนที่เดิมให้นักเรียนชายคนหนึ่ง ในบรรดานักเรียนชายสายวิทย์ทั้งหมดสามสิบห้าคนก็เท่านั้นเอง ทว่าจู่ได้รู้อย่างไรว่าใครคือเจ้าของเครื่องเล่นพีเอ็มพีนี่”

เกิดความเรงรำเล็ก ๆ ขึ้นในใจ เห็นทีคงต้องคืนเงินที่รับมาให้กับลูกค้าแล้วละ และเธออาจจะต้องยกเลิกกิจการร้านขายเวลา และงานนอกเวลาในฝันของเธอก็จะหายวับไปกับตา

เมื่อนึกถึงพลังงานที่เธอหมดไปกับการหางานพาร์ทไทม์ทำในช่วงปิดเทอมฤดูหนาวที่ผ่านมา ก็รู้สึกคับแค้นใจขึ้นมานิด ๆ หากต้องเจอกับเรื่องแบบนี้อีก เธอไม่มั่นใจเลยว่าจะรับมือไหวไหม และหากเธอปฏิเสธงานนี้ต่อไปจะจัดการกับงานที่ได้รับมอบหมายได้หรือ และคงจะไม่ได้พบกับความมุ่งมั่นอันแรงกล้าที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จลุล่วงเหมือนอย่างตอนเปิดร้านครั้งแรกอีกแล้ว

แต่หากเลือกที่จะทำ การค้นหาเจ้าของเครื่องเล่นพีเอ็มพีอาจใช้เวลามากกว่าการนำของไปวางคืนที่เดิมเสียอีก อนาคตเกี้ยวแก๊ง ๆ อีกครั้ง

เฮ้อ จะทำยังไงดีละ ไม่เหลือเวลาแล้วด้วย...

อนาคตจ้องล็อกเกอร์ที่มีเครื่องเล่นพีเอ็มพีวางอยู่ด้านในจนแทบทะลุ ช่องล็อกเกอร์ของอนาคตดูเปิดไปออกมาจนมองเห็นเป็นขนาดใหญ่กว่าช่องล็อกเกอร์ของคนอื่น อนาคตตรวจดูซ้ำอีกครั้งว่าแม่กุญแจยังล็อกดีอยู่ไหม อนาคตสัมผัสได้ถึงความเป็นสหายผู้ร่วมอุดมการณ์จากแม่กุญแจ

อนาคตมุ่งหน้าไปยังห้องเจ็ดทันทีเมื่อถึงเวลาพักกลางวัน หากจะ

ทำงานนี้ให้สำเร็จก็ต้องลองสำรวจสถานที่ล่วงหน้าเสียหน่อย เสียงหัวใจเต้นโครมครามอีกแล้ว หัวใจของฉันเป็นบ้าไปแล้วหรือ แค่ว่าทำอะไรมอญมิดเดียวก็เต้นโครมครามเสียแล้ว ฉันต้องเป็นบ้าไปแล้วแน่ ๆ คนอื่นจะได้ยินเสียงหัวใจของฉันกำลังสูบฉีดอย่างบ้าคลั่งใหม่นะ แล้วแบบนี้ฉันจะทำสำเร็จหรือ อนาคตเคยมีประสบการณ์ทำงานพาร์ทไทม์ที่ทั้งยากและซับซ้อนมาแล้วมากมาย ก็เพิ่งมีงานนี้แหละที่จิตใจไม่มั่นใจเลยสักนิด แม้อันใจพร่ำพูดฝังหัวตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าเธอไม่ใช่หิวขโมย เธอก็แค่ช่วยเปลี่ยนเรื่องที่มีผลพลาดให้กลับคืนสู่จุดเริ่มต้นใหม่ก็แค่นั้นเอง แต่ความมั่นใจของอนโຈยังคงแพลงราวกับลูกโป่งที่หมดลมเหมือนเดิม

นายเคียงข้างเธอบอกว่าสถานที่ที่จิตใจต้องนำของไปวางคืนคือโต๊ะที่สี่แถวที่สามจากด้านซ้ายมือเมื่อหันหน้าเข้าหาเวทีหน้าชั้นเรียนในห้อง 5/7 อนโຈมองหาตำแหน่งนั้นผ่านหน้าต่างในอาคาร

“อนโຈ! ทำไมออกมาก่อน ไม่รอกันเลย”

นั่นจุดพุดพลาตติหลังของอนโຈเต็มแรง อนโຈรู้สึกเหมือนจะหน้ามืด สายตาพร่าลงอย่างกะทันหัน คิดว่าหัวใจจะหยุดเต้นเสียแล้ว และสงสัยว่าหรือนั่นจู้เรื่องทั้งหมดแล้วหรือเปล่า

“ฮงนั่นจู้ ทำอะไรนะ ใจหายใจคว่ำหมดเลย”

อนโຈเอามือกุมหน้าอกพลาตติงอยู่ตรงนั้น

“วันนี้เธอดูแปลกไปนะ นี่เป็นเขตห้ามผู้หญิงเข้านะ ว่าแต่เธอมาทำอะไรแถวนี้ หรือว่าเธอได้ยินเรื่องนั้นแล้ว”

“ตะ...ได้...ได้ยินเรื่องอะไร”

อนโຈรีบถามด้วยอาการตกใจ

“เป็นอะไรไป ทำไมต้องพุดตะกุกตะกักด้วยล่ะ ทำตัวมีพิรุณนะเนี่ย ไหนบอกว่าเธอจะไม่มีควมลับกับฉันไง รีบสารภาพมาเลยนะ”

ทำไมยังไม่จนถึงได้ความรู้สึกไวขนาดนี้ ปกติวิ่งก็ช้า เรียนก็ช้า กินข้าวก็ช้า ทำอะไรก็ช้าไปหมด แต่เรื่องความรู้สึกไวนี้ต้องยกให้เลย

“ที่ถามว่าไต่ยีนแล้วหรอเนะ หมายถึงเรื่องอะไรหรือ”

“นักเรียนห้องเราที่เลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นจะได้เรียนรวมกับนักเรียนห้องเจ็ดนะสิ”

ทันทีที่ได้ยินคำว่าห้องเจ็ด อนาคตก็ดูเหมือนจะตาย และสัมผัสได้ถึงความตื่นเต้นที่ปลาบเข้ามาราวกับมีไฟฟ้าแรงสูงไหลผ่านศีรษะ ยะฮู้! นี่แหละที่เขาว่า ทุกปัญหาย่อมมีทางออก และฟ้าช่วยคนที่ช่วยเหลือตัวเองเสมอ พระเจ้าคือผู้มีจิตเมตตาช่วยชี้นำทางสว่าง อนาคตรอคอยคำมาขอบคุณ

“นักเรียนห้องเจ็ดที่เลือกเรียนภาษาฝรั่งเศสก็จะมานั่งเรียนที่ห้องเรา ส่วนนักเรียนห้องเราที่เลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นก็จะไปนั่งเรียนที่ห้องเจ็ด นี่! เธอไม่ตื่นเต้นเลยหรอ ห้องเจ็ดมีคนที่นี่แอบชอบอยู่ด้วยนะ ขอให้เขาเลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นด้วยเถิด”

พูดได้คำเดียวว่างานนี้ฟ้าช่วยเปิดทางให้จริง ๆ ตอนนี่เหลือแค่งานเดียวเท่านั้น นั่นคือการนำของไปวางคืนที่เดิมอย่างปลอดภัย ห้ามไม่ให้ใครสังเกตเห็นโดยเด็ดขาด หัวใจของอนาคตเต้นโครมครามอีกครั้ง ตอนนี้น้มนั่นคงกำลังเพลิดเพลิดกับช่วงเวลานี้ อยู่สินะ เพราะหมอนั่นคงไต่ยีนชาวนี้อแล้วเหมือนกัน แล้วหมอนั่นล่ะ เลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาฝรั่งเศส ขอให้เลือกเรียนภาษาฝรั่งเศสเถอะ อนาคตอยากหลีกเลี่ยงพ้นจากสายตาของหมอนั่น

วิชาภาษาญี่ปุ่นคือวิชาสุดท้ายของช่วงบ่าย อนาคตหยิบหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นออกมาจากล็อกเกอร์แล้วสอดของเจ้าปัญหาแทรกไว้ในหนังสืออีกที หนังสือจึงตุงตุงผิดปกติ แต่พอถือด้วยสองมือก็ช่วยปกปิดความตุงเอาไว้ได้ หัวใจกำลังสูบฉีดโลหิตอย่างรุนแรง ประสาน

จังหวะไปกับไอร่อนที่พุ่งออกมาจากปลายจมูก ต้องใจเย็น ๆ ตอนนี้รับรู้ได้ถึงความแห้งผากภายในปาก และลิ้นไก่ก็แข็งกระด้างขึ้น

โต๊ะที่สี่ แถวที่สาม นับจากด้านซ้ายเมื่อหันหน้าเข้าหาโต๊ะครู อนุจิรีบร้อนออกจากห้องเรียนก่อนใคร แล้วมุ่งหน้าไปยังห้องเจ็ดชั้นที่อนุจิต้องหลีกเลี่ยงสายตาของนั้นจู่ที่มีหนวดรับความรู้สึกที่ว่องไว ทุกตารางนิ้วกลายเป็นพื้นที่ทุ่นระเบิด หากไม่ระมัดระวังไว้ทุกอย่างก้าวแล้วพลาดแม้เพียงก้าวเดียวก็พร้อมที่จะระเบิดตูมทันที

นักเรียนชายห้องเจ็ดเริ่มเดินออกจากประตูที่ละคนสองคน เป็นกลุ่มที่เลือกเรียนภาษาฝรั่งเศส อนุจิเดินเข้าทางประตูหน้าห้องไปยืนอยู่หน้าโต๊ะครู กลืนน้ำลายเหน็ดลงคอตั้งอีก ลิ้นไก่แห้งผากแปะติดอยู่กับลำคอ ไม่มีใครใส่ใจอนุจิเพราะต่างสาละวนอยู่กับการจัดโต๊ะและเตรียมข้าวของของตัวเองเพื่อออกไปเรียนอีกห้อง อนุจิประเมินตำแหน่งที่ต้องวางของคืน

อ้าว!

นี่มันสถานการณ์เหนือความคาดหมายอะไรอีก อนุจิขมวดคิ้ว มุ่นขณะเกาหัวแกรก ๆ ตรงโต๊ะเรียนที่เธอต้องวางของคืนยังมีนักเรียนชายนั่งอยู่ นักเรียนที่นั่งเรียนห้องตัวเองไม่จำเป็นต้องย้ายที่นั่งนั่นเอง ดังนั้นหากเจ้าของสิ่งนี้เลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นก็ต้องนั่งอยู่ที่เดิมเป็นเรื่องธรรมดา เธอน่าจะคำนวณเรื่องนี้ไว้ล่วงหน้า แต่กลับคิดไม่ถึงเสียนี้ อุตสาหัสดิอกติใจรีบถลามา เพราะคิดแล้วว่า ขอแค่มาที่ห้องเจ็ดปัญหานี้ก็คลี่คลายลงด้วยดี

“อนุจิ! ทำไมไม่รีบนั่งล่ะ เห็นรีบมาอย่างกับพายุ มัวทำอะไรอยู่ เธอแอบมีลับลมคมมกับนักเรียนชายห้องนี้ใช่ไหม ถึงได้รับมา

ขนาดนี้”

นั่นดูตามติดคอนโຈมาราวกับวิญญาณ โดยที่อนโຈไม่ทันรู้ตัว และพูดกระซิบด้วยน้ำเสียงคล้ายปีศาจ นักเรียนหญิงห้องอนโຈเริ่มจับจอบที่นึ่งกันแล้ว อนโຈโยนถาดดินสอลงบนโต๊ะด้านข้างโต๊ะของนันจูเบาๆ ต้องรีบจอบที่ไว้ก่อน สองมือที่จับของสิ่งนั้นอยู่ชุ่มไปด้วยเหงื่อ หนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นพองขึ้นแล้วยุบลง เครื่องเล่นพีเอ็มพีเจ้าปัญหาเหมือนกำลังจะไผ่ล่อออกมาคล้ายโครงกระดูก และจับจอบไปยังเจ้าของของมันที่นึ่งขยุกขยิกจัดโต๊ะเรียนอยู่อย่างไม้อาจจะสายตา เกือบสำเร็จแล้วเชียวิ เพียงเธอยึดที่นึ่งตรงนั้นได้ งานนี้ก็จะสำเร็จแล้วแท้ๆ อนโຈรู้สึกว่ข้างในร่างกายกำลังเหือดแห้ง จะเสียริมฝีปากก็รอบกัแห่งผากอย่างรวดเร็ว ขนาดออกแรงไปที่ปลายนิ้ว เลือดยังไม่ยอมไหลเวียนไปเลย รู้สึกเจ็บแปลบได้เลียบ

ในที่สุดคนที่เป็นเจ้าของของสิ่งนี้ก็เริ่มขยับลุกขึ้น แหมม คิดอยู่แล้วเชียวิ ว่านายคนนี้จะต้องเรียนภาษาฝรั่งเศส คงพกของไปเยอะมาก กว่าจะลุกออกไปจากห้องเรียนได้ ถึงได้ชักซ้าหนัก คนที่เคยทำของหายมักติดนิสัยพกของของตัวเองไว้กับตัวทุกอย่าง ไม่มีตกหล่น นายคนนี้คงเก็บของด้วยความกลัวจนขึ้นสมอง เพราะเพิ่งทำเจ้าของสิ่งนี้หายไไป อนโຈมองนันจู ต้องระวังตัวอย่างมาก หากไม่ยากถูกรวดรารีของนันจูตรวจจับได้ สติของนันจูดูเหมือนหลุดลอยไปไกลแล้ว แสดงว่านักเรียนชายที่นันจูแอบชอบนั่งอยู่ในห้องนี้ด้วย พอดีเลย โต๊ะเจ้าปัญหายังคงว่างอยู่ อนโຈเรียกฮีย็องที่นั่งอยู่ด้านหน้าพร้อมกับลุกไปนั่งที่เก้าอี้ของโต๊ะเจ้าปัญหาอย่างหมิ่นๆ ก่อนจะสอดหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นเข้าไปในลิ้นชักของโต๊ะเรียนแล้วสะบัดเครื่องเล่นพีเอ็มพีออกจากหนังสือเบาๆ เครื่องพีเอ็มพีเจ้าปัญหาหากลิ่งขลุกๆ เข้าไปอยู่ด้านในสุดของลิ้นชักอย่างปลอดภัย

อนโจรู้สึกตัวเบาราวกับกำลังล่องลอยอยู่ในอากาศ อยากรตะโกนไชโยออกมาดัง ๆ ด้วยความดีใจ แต่คิดได้ก่อนว่าต้องรีบลุกออกจากโต๊ะนี้ให้เร็วที่สุด ไม่อย่างนั้นอาจตกเป็นหนึ่งในผู้ต้องสงสัยได้ หากทุกคนรู้ว่าของที่หายไปกลับคืนมาอยู่ที่เดิมหลังรวมห้องเรียน จะต้องสงสัยคนที่มานั่งตรงนี้ และข้อกล่าวหาห้าวขโมยมือใหม่ที่รู้สึกผิดจนต้องนำของกลับมามาวางคืนที่เดิม จะต้องพุ่งเป้ามาที่นักเรียนห้องของอนโจแน่ ๆ และอาจตั้งคำถามว่าใครนั่งตรงนี้ เพื่อตีวงผู้ต้องสงสัยให้แคบลง เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ของตัวเองแล้ว หากตกเป็นผู้ต้องสงสัยจริง ๆ คงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากสารภาพทุกอย่างออกมา แค่คิดก็น่ากลัวแล้ว

อนโจรีบกลับมา นั่งข้างนั้นจุเหมือนเดิมแล้วตั้งนั้นจุมากอด

“อ๊วย ทำอะไรของเธอ ขนลุกไปหมดแล้ว ฉันชอบผู้ชายนะยะนี่อนโจ! เห็นคนนั้นไหม ฉันแอบชอบคนนั้นอยู่ละ เขาเลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นเหมือนฉันเลย แบบนี้ใช่ไหมที่เรียกว่าพรหมลิขิต จากนั้นไปฉันคงมีลมหายใจเพื่อรอคบเรียนนิชภาษาญี่ปุ่นอย่างเดียวแล้วละ”

หน้าตาหล่อเหลาเอาการ ผิวขาว คิ้วเข้ม ดวงตาสีฟ้าซึ่ง ขณะเดียวกันก็ให้ความรู้สึกลึกลับ สมแล้วที่นั้นจุชอบ ทั้งนักเรียนชายหน้าตาดีคนนั้น และนั้นจุที่กำลังทอดสายตามองนักเรียนชายที่หน้าตาดีคนนั้นด้วยใบหน้าที่ตื่นเต้นอยู่ข้าง ๆ อนโจตอนนี้ ทั้งสองล้วนดูงมงายในสายตาของอนโจ

ยินดีด้วย คุณได้เปิดร้านขายเวลาแล้ว

“อนโจ จำได้ใช่ไหมว่าวันนี้เป็นวันครบรอบของพ่อ”

อ้อ! จริงด้วย ก็สงสัยอยู่ว่าทำไมวันนี้แม่ดูยุ่งตั้งแต่เช้าเลย เพราะวันนี้เป็นวันครบรอบวันเสียชีวิตปีที่ 5 ของพ่อนั่นเอง พ่อของอนโจประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตหลังจากอนโจเข้าเรียนมัธยมต้นได้ไม่นาน พ่อของอนโจเป็นพนักงานดับเพลิงที่เหมือนกับนกกฟีนิกซ์ เพราะรอดชีวิตจากซากปรักหักพังของบ้านที่ถล่มลงมาได้ทุกครั้ง

ปีนั้นเป็นปีที่สภาพอากาศในฤดูใบไม้ผลิแห้งแล้งอย่างรุนแรง รุ่งสว่างของวันหนึ่งในเดือนพฤษภาคม ท้องฟ้าปกคลุมด้วยทราายเหลือง¹ พ่อของอนโจออกเดินทางไปยังจุดเกิดเหตุเพลิงไหม้ แล้วไม่ได้กลับบ้านอีกเลยชั่ววันจันทร์ เพียงเพราะคนขับรถเร็วเกินกำหนดคนหนึ่ง

*ก่อนอื่นพ่ออยากขอโทษอนโจ
ที่พ่ออยู่ด้วยกันนานกว่านี้ไม่ได้
ขอโทษที่พ่อทำให้อนโจรู้จักความเสียใจที่
ต้องสูญเสียพ่อเร็วเกินไป*

¹ ทราายที่พัฒมาจากทะเลทรายในประเทศจีน

เพียงพ่อนึกภาพอนิจจังต้องอยู่ในโลกไม่มีพ่อ
อีกแล้ว หัวใจของพ่อแหลกสลาย ความตายคือ
สิ่งที่พรากเราจากกันและเราก็ปฏิเสธมันไม่ได้

หากอนิจจังของพ่อได้อ่านจดหมายฉบับนี้เร็ว
กว่าที่พ่อคิดไว้

พ่อขอให้อนิจจังจำไว้ว่า

พ่ออยากเป็นพ่อที่สนุกสนานในความทรงจำ
ของอนิจจัง แต่มันไม่เป็นอย่างที่พ่อหวัง

พ่อกลัวเหลือเกินว่าความตายของพ่อจะทำให้
อนิจจังกระกำลำบาก พ่อรู้สึกเจ็บปวดเหลือเกิน

ในฐานะนักผจญเพลิง และเวลาไม่อาจ
หวนคืน

พ่ออธิษฐานขอให้เป็นที่จดจำในฐานะนัก
ผจญเพลิงที่ช่วยเหลือผู้อื่นอย่างสุดความสามารถ
แม้หนึ่งชีวิตก็ไม่อาจปล่อยให้เขาทุกข์ทรมาน พ่อ
ขอให้อนิจจังจดจำว่าเส้นทางที่พ่อเลือก

คือเส้นทางที่ดีที่สุดที่พ่อเลือกได้

แม้เส้นทางนี้จะเป็นเส้นทางสุดท้ายของพ่อ
พ่อก็ไม่เสียใจ และพร้อมน้อมรับด้วยความยินดี

อนิจจัง ลูกรัก

คงเพราะชีวิตคือการอยู่กับช่วงเวลา “ปัจจุบัน”
ชีวิตถึงได้งดงาม และน่าเสียดายไปพร้อมกัน
ไม่มีสิ่งใดเป็นนิรันดร์ พ่อขอให้อนิจจังยอมรับว่า
พ่อแค่จากไปเร็วกว่าคนอื่น และพ่อหวังว่าอนิจจัง
จะไม่โศกเศร้ากับการจากไปของพ่อนานเกินไป

และสิ่งเดียวที่พ่อปรารถนาอย่างยิ่ง นั่นคือ
ขอให้หัวใจเป็นเจ้าของชีวิตของตัวเอง ไม่ว่าจะลูก
จะทำสิ่งใด จะพบเจอกับเรื่องแบบไหน พ่อเชื่อว่า
ลูกจะสามารถฟันฝ่าทุกอย่างไปได้อย่างเข้มแข็ง

พ่อคงเขียนมากไปกว่านี้ไม่ได้แล้ว แพ้ก-
อนใจ! นี่พ่อกำลังร้องไห้จริงๆ นะ! ดวงจันทร์ที่
ลอยเหนือสวนด้านหลังของสถานฝึกอบรมตอนนี้
ทั้งกลมและดวงโตมาก พ่อเขียนจดหมายไปแหวง
มองดวงจันทร์ไปไม่รู้กี่รอบ แสงจันทร์ช่างสว่างไสว
แต่พ่อกลับนั่งร้องไห้อยู่ภายใต้แสงจันทร์เสีย
นี่ ใจ พ่อรักลูกนะ ตอนเด็กๆ ใจเคยบอกพ่อ
ว่าอยากจับดวงจันทร์ พ่อเลยทำซาลาเปาให้ พ่อ
ใจจับซาลาเปาก็ร้องตลกใจ ถามพ่อว่าดวงจันทร์
ร้อนขนาดนี้เขี้ยวหรือ นึกถึงใจตอนนั้นทีไร
พ่ออดขำไม่ได้ทุกที ฮีๆ

สมัยเป็นพนักงานดับเพลิง พ่อได้เขียนจดหมายสั่งเสียไว้ให้
ใจ ตอนนั้นมีโปรแกรมฝึกที่ให้พนักงานดับเพลิงเขียนจดหมาย
สั่งเสียไว้ล่วงหน้าในระหว่างฝึกอบรมด้วย และจดหมายฉบับนั้นได้
กลายเป็นจดหมายสั่งเสียของพ่อจริงๆ ทุกครั้งที่ใจนึกถึงจดหมาย
ของพ่อ จะนึกถึงดวงจันทร์สีเหลืองอำพันกับซาลาเปาร้อนควันฉุย
ตามมา แล้วหัวใจของใจก็อบอุ่นขึ้นทันที

พ่อจากไปเร็วอย่างไม่มีใครคาดคิด จากไปเพราะคนคนหนึ่ง
ตามคำอธิษฐานของพ่อ เพียงแต่ไม่ใช่ความตายในแบบที่พ่อเคย

วาดภาพไว้

ระหว่างพิธีศพ แม่ยกมือขึ้นกดหน้าอกและบอกว่าหายใจไม่ออกอยู่ตลอดเวลา มีหลายครั้งที่แม่ดูเหมือนคนเสียสติ อนาคตแล้ว เพราะรู้ว่าความตายของคนที่รักทำให้คนที่อยู่รู้สึกผิดกับการที่ตนยังมีลมหายใจ และต้องทนกับความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสไปทั่วทุกอณู หรือนี่คือความแตกต่างระหว่างชีวิตและความตาย ในขณะที่พ่อนอนพักสบาย แต่อนิจกับแม่ที่ยังมีลมหายใจกลับต้องเผชิญกับความทรมานจนแทบทนไม่ไหว แม้แต่คำปลอบประโลมจิตใจ อนาคตกับแม่ก็ไม่อาจมอบให้กันและกันได้ ทั้งสองไม่กล้าแม้แต่จะสบตากันตรง ๆ

แม่บอกว่าเจ็บตรงลิ้นปีแล้วก็กินข้าวกินปลาไม่ค่อยได้ แม่เป็นแบบนี้อยู่นานสองนาน ถูกดองอยู่ในความโศกเศร้าเหมือนกับถูกดองเกลือ ดูเหมือนแม่คงหัวเราะไม่ได้อีกแล้วทราบข่าวนี้จันรันตรีเมื่อฤดูใบไม้ผลิมาเยือน อนาคตรู้สึกทรมานจนแทบหายใจไม่ออก เพราะแม่ผู้งดงามดังบุปผาของอนาคตจะทุกข์ระทมอย่างแสนสาหัส และเพราะความเจ็บปวดของพ่อผู้จากไป เหลือไว้เพียงเก้าถ่านสีขาวข้างร้อนระอุเสียเหลือเกิน

ฤดูใบไม้ผลิมาเยือนทุกปี และเจ็ดจำทุกครั้ง จึงยิ่งโศกเศร้ามากขึ้นและมากขึ้น

แม้สูญเสียเหตุผลที่จะมีชีวิตอยู่ และต้องผ่านช่วงฤดูใบไม้ผลิที่มีแต่ความโศกเศร้าไปให้ได้ บ่อยครั้งที่แม่ลูบผมอนิจเบา ๆ โดยไม่พูดอะไรสักคำ เพราะแม่เข้าใจดีว่าการที่อนาคตกลายเป็นลูกที่ไม่มีพ่อไปจนวันตายนั้นเป็นอย่างไร อนาคตเองก็อดแม่ที่ทำแบบนี้โดยไม่พูดอะไรเช่นกัน

แล้วอยู่ดี ๆ วันหนึ่งขณะกำลังดูรูปถ่ายของพ่อ แม่ก็โผล่ขึ้นมา
หนึ่งคำ

“คนเลว!”

และหลังจากนั้นแม่ก็ไม่ค่อยร้องให้อีกเลย

แม่มองอนโจและบอกว่าอนโจเหมือนพ่อ โดยเฉพาะนิสัยที่เห็น
คนลำบากแล้วอยู่นิ่งเฉยไม่ได้ เหมือนกันไม่ผิดเพี้ยน สมัยอนุบาล
อนโจเคยพาเพื่อนที่ต้องอยู่บ้านคนเดียวมาเล่นที่บ้านทุกวัน พอขึ้น
ชั้นประถมก็ไม่เคยอดอดที่จะช่วยถือกระเป๋าให้เพื่อนที่แขนหัก ถึง
เวลาเลิกเรียนเมื่อไร อนโจจะรีบไปหาเพื่อนเพื่อช่วยถือกระเป๋าให้ด้วยความ
ยินดี ไม่จำเป็นต้องมีใครสั่งให้ทำ

แต่อนโจไม่ได้ใจดีกับทุกเรื่อง หากเห็นเรื่องไม่ถูกต้อง ก็มีด้าน
ที่อารมณ์ร้อนด้วยเหมือนกัน หากมีใครมาแตะต้องหรือทำของของ
อนโจพังแล้วไม่ขอโทษ หรือหากมีใครใช้คำพูดไม่ดีมาพูดล้อเลียนจน
เกินเลย อนโจสามารถออกหมัดหรือทิ้งผมของคนคนนั้นได้อย่างไม่ลังเล
และสมัยเด็กอนโจเคยทำแบบนี้มาแล้ว

ความฝันในวัยเด็กของอนโจคือการเป็นบอดีการ์ด เพราะดูเท่
ยิ่งถ้าเป็นบอดีการ์ดในชุดสูทสีดำ ใส่หูฟัง และคอยระวังภัยจาก
รอบด้าน ยิ่งดูยอดเยี่ยมในสายตาของอนโจ บางที่ร้านขายเวลาอาจ
พัฒนามาจากความฝันในวัยเด็กของอนโจก็ได้

อนโจเริ่มทำงานพาร์ทไทม์ตั้งแต่ปิดเทอมฤดูหนาวในปีที่แล้ว
แม้ว่าอนโจได้ตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่าจะใช้เวลาอยู่กับแม่ให้มากที่สุด
เพื่อทดแทนในส่วนที่พ่อทำไม่ได้ แต่ตอนนี้ใจของอนโจอยากช่วย
แบ่งเบาภาระของแม่มากกว่า แม่ทำงานในองค์กรภาคประชาสังคม
ที่มีสภาพการเงินค่อนข้างย่ำแย่ ลำพังจ่ายเงินเดือนเจ้าหน้าที่ก็แทบ

จะไม่พอแล้ว

หากจะมีสิ่งที่แตกต่างไปจากหัวใจของอนโจ ก็คงจะเป็นโลกใบนี้ อนโจได้เรียนรู้เร็วเกินไปว่าสังคมของเราก็เหมือนกับทะเลที่โอบกอดคลื่นลมแรงที่ไร้ความปรานีเอาไว้มากมาย สถานที่ที่อนโจเริ่มทำงานพาร์ทไทม์เป็นที่แรกก็คือร้านเบเกอรี่ การเดินทางสะดวกและงานก็ไม่หนัก ตำแหน่งพนักงานชั่วคราวก็ยังว่าง อนโจคิดในใจว่าตัวเองโชคดีมาก ทว่าเหตุผลที่ยังว่างนั้นเพราะเจ้าของร้านจู้จี้จุกจิกเกินไป และที่อนโจเคยได้ยินมาว่าไม่มีพนักงานชั่วคราวคนไหนทนทำงานที่นั่นได้เกินหนึ่งเดือน ก็คงไม่ใช่แค่ชาวโคมลอย การห้ามรับโทรศัพท์ขณะอยู่ในร้านถือเป็นเรื่องปกติ แต่ที่นี้ห้ามกระทั่งไม่ให้นั่งพัก แม้ในร้านจะไม่มีลูกค้าสักคนเดียวก็ห้ามนั่ง และไม่มีเก้าอี้ให้พนักงานด้วย

แต่สิ่งที่ทำให้อนโจอดทนไม่ไหวจริงๆ คือการนำขนมปังที่ขายไม่หมดมาเวียนขายใหม่ในวันถัดไป ทั้งที่เขียนติดประกาศหน้าร้านไว้ตัวเบ้อเริ่มที่บอกว่า “ร้านนี้ขายขนมปังอบใหม่วันต่อวัน” แถมยังติดสัญลักษณ์สมาชิกฟู้ดแบงก์ซึ่งเป็นองค์กรที่รับบริจาคอาหารเพื่อนำไปใช้ในการทำกิจกรรมดี ๆ ต่อไปอีกด้วย แบบนี้โกหกกันชัด ๆ เลยนี่นา ขายเกลี้ยงกระทั่งสินค้าเหลือค้างสต็อก แล้วจะมีขนมปังเหลือไปบริจาคได้อย่างไร ทางร้านก็แค่หาสัญลักษณ์ต่าง ๆ มาติดประดับให้ดูครบเท่านั้นเอง ซึ่งจิตใจที่รักในความถูกต้องของอนโจไม่มีที่ว่างให้กับคำว่าอดทน

“เอ่อ นี่มันขนมปังที่เหลือจากขายเมื่อวานนี่คะ”

อนโจถามขณะหยิบพายในสต็อกขึ้นมาหนึ่งถุง เจ้าของร้านที่กำลังจัดเรียงขนมปังอยู่หยุดกึกทันที ก่อนจะมองบน พร้อมกับพูดว่า

“ทำตามที่ตั้งก็พอ อย่าทำเป็นรู้ดี”

“ถ้าจะขายของที่ทำเมื่อวาน ก็แกะข้อความตรงประตูร้านออกก่อนดีไหมคะ แบบนี้มันหลอกลวงผู้บริโภคไม่ใช่หรือคะ”

ทันใดนั้นขนมปังก็ลอยละลิวอยู่ในอากาศ เพราะเจ้าของร้านเหวี่ยงถาดที่เต็มไปด้วยขนมปังใส่อนโจ ขนมปังกระแทกเข้าตรงไบหน้า หัวไหล่ และหน้าอก ก่อนตกลงสู่พื้น โชคดีที่หัวไม่แตก เพราะถาดไม้หนาเตอะนั้น อนโจรู้สึกเหมือนถูกตบด้วยขนมปัง จึงถอดผ้ากันเปื้อนและหมวกออกทันที อนโจทนไม่ไหวอีกต่อไป ความหาคระดาษไนต์เพื่อจุดเลขที่สมุดบัญชีและค่าแรงที่อนโจต้องได้รับแล้วยื่นให้เจ้าของร้าน ซึ่งเจ้าของร้านตอบกลับด้วยเสียงหัวเราะในลำคอ พลังยักษ์ไหลว่ออย่าแม้แต่จะหวัง และแสดงท่าที่เมินใส่อนโจทันที

“หนูไม่ได้ทำงานจิตอาสาอะคะ เพราะฉะนั้นช่วยโอนค่าจ้างที่ผ่านมาให้หนูตามนี้ด้วยค่ะ”

อนโจยึดกระดาษไนต์ใส่มือเจ้าของร้าน รีบออกมาจากร้านแล้วรู้สึกโล่งใจทันที

“นี่! หยุดเดี๋ยวนี้ละ! ตัวเล็กเท่าชี้หนู ริจะมาสอนคนอื่นงั้นหรือ ฮี ออย่าฝันเลยว่าจะได้รับเงินค่าจ้าง!”

เจ้าของร้านตะโกนไล่หลังอย่างโกรธจัด แต่อนโจไม่ได้เหลียวหลังกลับไปมอง อันที่จริงอนโจอยากหันกลับไปย่อนถามยั่วโมโหเล่นๆว่า คุณเคยเห็นชี้หนูก่อนใหญ่เท่านี้ด้วยหรือ แต่คิดว่าไม่ควรเอาพิมเสนไปแลกกับเกลือ และคนที่แผดเสียงลั่นว่าตัวเองจะโกงกระทั่งเงินค่าแรงของพนักงานชั่วคราวเพียงไม่กี่สตางค์อย่างเจ้าของร้านคนนี้ต่างหากที่น่าสงสาร ฮิ! ไม่ใช่แพ้กอนโจที่ถูกโกงคนนี้หรอก

และนี่คือสัญญาณบอว่าการทำงานพาร์ทไทม์ที่มีสี่สัปดาห์กำลังจะเริ่มต้นขึ้น

“แพ็กอนใจ ลูกทำดีแล้ว เจ้าของร้านนั้นช่างเลวจริง ๆ”

หลังแม่กลับมาจากทำงานในเย็นวันนั้น อนใจเล่าเรื่องที่ตัวเองถูกไล่ออกจากงานให้แม่ฟังทันที แม่ไม่โหยงกว่าอนใจ แถมยังด่าเจ้าของร้านคนนั้น เวลาอนใจเล่าอะไรให้แม่ฟัง แม่มักจะตั้งใจฟัง อนใจเล่าจนจบก่อนเสมอ เพื่อน ๆ ส่วนใหญ่บอกว่าคุยกับพ่อแม่ไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่สำหรับอนใจไม่เป็นแบบนี้เลย เพราะแม่ไม่เคยพูดตบตบ และช่วยรับฟังจนกว่าความรู้สึกเดือดพล่านในจิตใจจะถูกระบายออกมาพร้อมกับคำพูดจนหมดสิ้น แล้วหลังจากนั้นแม่ถึงจะค่อย ๆ พูดแสดงความคิดเห็นของตัวเองอย่างละมุนละม่อม การพูดคุยกับแม่เป็นไปด้วยดีเสมอ เพราะคุยแล้วความรู้สึกโมโหและคับแค้นใจทั้งหลายจะถูกระบายออกมาจนหมดสิ้น อนใจจึงชอบคุยกับแม่ บางครั้งอนใจก็เดินตามแม่ต้อย ๆ เพื่อเล่าเรื่องที่โรงเรียนให้แม่ฟัง แม่แม่จะฟังอนใจเล่าไปด้วยทำงานบ้านไปด้วย แต่ก็คอยโต้ตอบด้วยคำพูดที่แสดงถึงความเข้าใจอนใจเป็นระยะ หากวันไหนอนใจโมโหมาก หรือมีเรื่องที่รู้สึกเสียใจมาก วันนั้นแม่จะเข้าข้างอนใจเต็มที่ เพราะแม่รู้ว่าวันไหนที่อนใจพูดเยอะมากเป็นพิเศษ แสดงว่าวันนั้นอนใจต้องการใครสักคนคอยอยู่เคียงข้าง

“คงหน้าเงินมาก และชอบสร้างภาพว่าเป็นคนดี แท้จริงที่ทำไปก็แค่เป็นช่องทางหาเงินเท่านั้นเอง ว่าแต่ตอนที่ตัดสินใจพูดในสิ่งที่ถูกต้อง อนใจไม่กลัวหรือลูก ทำทางเจ้าของร้านจะร้ายไม่ใช่เล่น สัมกับเป็นลูกสาวของแพ็กเจจริง ๆ”

แพ็กเจ² คือชื่อของพ่อ พ่อบอกว่าในเมื่อพ่อชื่อ “แพ็กเจ” ลูกของพ่อก็ต้องชื่อ “อนใจ”³ จะใช้ชื่ออื่นได้อย่างไร แล้วพ่อก็ตั้งชื่อ

²ชื่อเดียวกับอาณาจักรแพ็กเจหรือราชวงศ์แพ็กเจ (ศตวรรษที่ 18 ก่อนคริสตศักราช - ค.ศ. 660)

³ชื่อเดียวกับของพระเจ้าอนใจ ปฐมกษัตริย์แห่งอาณาจักรแพ็กเจ

ลูกสาวว่าอนโจ อนโจจึงมีฉายามากมายตั้งแต่สมัยเรียนชั้นประถม ทั้งเจ้าหญิงหงส์ขาว ธิดาแห่งราชวงศ์แพ็กเจ ฯลฯ แต่เวลาอนโจบอกเพื่อนๆ ว่าพ่อของอนโจชื่อแพ็กเจจริงๆ ที่ไร เพื่อนๆ กลับไม่เชื่ออนโจ แถมยังพากันขำพร้อมทั้งถามอย่างไม่เชื่อหูตัวเองว่า จริงๆ หรือ ว่า พ่อเธอยอดเยี่ยมไปเลย เมื่อทุกคนหายสงสัยเกี่ยวกับชื่อของอนโจแล้ว มักจบด้วยคำพูดว่า “แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ตั้งชื่อลูกสาวตัวเองว่าอนโจเนี่ยละ” อนโจไม่ได้ใส่ใจว่าเพื่อนๆ จะพูดถึงชื่อของอนโจอย่างไร แต่กลับคิดว่าชื่ออนโจเป็นชื่อที่จดจำได้ง่าย คุณครูก็จำชื่ออนโจได้อย่างแม่นยำกันทุกคน และพอนานๆ ที่ได้เจอกับเพื่อนสมัยประถมหรือสมัยมัธยมต้นสักที เพื่อนๆ เหล่านั้นจะจดจำชื่อของอนโจพร้อมกับชื่อของพ่ออนโจควบคู่กันไปเสมอ โดยเรียกอนโจว่า “เธอ” บ้าง “แพ็กเจ” บ้าง “แพ็กอนโจ” บ้าง สลับกันไป

อนโจโทร.กลับไปหาเจ้าของร้านในอีกสองสามวันถัดมา เพื่อถามเหตุผลที่ยังไม่โอนเงินค่าจ้างให้ เจ้าของร้านวางสายใส่อนโจโดยไม่พูดไม่จา อนโจโทร.กลับไปอีกครั้งพร้อมกับบอกว่า หากไม่ยอมโอนเงินค่าจ้างให้ เธอจะไปร้องเรียนที่กระทรวงแรงงาน ด้วยอารมณ์ตอนนั้นให้อนโจไปยื่นข้อป้ายประชามรร้านนี้เป็นร้านชั่วคราว โกงกระทั่งเงินค่าแรงของลูกจ้าง อนโจก็ทำได้ และในวันถัดมาเงินก็โอนเข้าบัญชีของอนโจเรียบร้อยแล้ว

แล้วชีวิตการทำงานพาร์ทไทม์ของอนโจก็จบลงไปตามแบบนั้น ภายในเวลาแค่สามวัน อนโจอยากทำงานอย่างเต็มที่ก่อนช่วงปิดภาคเรียนฤดูหนาวของม.4 จะผ่านพ้นไป

งานพาร์ทไทม์งานที่สองที่อนโจหาได้คืองานในร้านผ่อ⁴ อนโจ

⁴ ก๋วยเตี๋ยวเวียดนาม

เข้าไปในตัวเมืองกับนันจู้แล้วเห็นประกาศรับสมัครพนักงานชั่วคราว ก็เลยลองเข้าไปสมัครดู ขณะที่เจ้าของร้านบอกให้เตรียมเอกสารสมัคร มาให้เรียบร้อย ได้แสดงท่าทีสนใจอนใจมากกว่านันจู้ อนใจคิดว่า ไม่ว่าจะป็นงานอะไร ไม่ว่าจะเจอคนแบบไหน ก็สามารถรับมือได้หมด ขอเพียงอย่าเหมือนกับเจ้าของร้านเบเกอร์คนก่อนก็พอ นันจู้หน้าบึ้ง บอกว่าร้านที่เลือกปฏิบัติโดยดูจากหน้าตาแบบนี้ ไม่ต่างกับเจ้าของร้านเบเกอร์ครั้งก่อนนักหรอก และโน้มหน้าไม่ให้ออนใจไปทำงานที่ร้านนี้ นันจู้เสียความรู้สึกมาก แต่อนใจรู้สึกถูกชะตาไปกับเจ้าของร้านที่นี่ เพราะดูไม่ตระหนี่ ไม่จู้จี้ หรือหลอกลวงลูกค้า พออนใจบอกความคิดของตัวเองออกไป นันจู้ก็เผยความคิดแง่ลบ บอกว่าอย่าเพิ่งด่วนสรุป นักเลย คนเราต้องเจอด้วยตัวเองเสียก่อนถึงจะรู้

บริเวณโซนห้องอาหารที่ค่อนข้างกว้างขวางมีพนักงานประจำอยู่หลายคน อนใจเพิ่งเคยเสียดก้าเดาไหลเป็นครั้งแรกในชีวิตที่นี่เอง ในวันที่สามของการทำงาน เสียดก้าเดาหยุดเหมะลงมาขณะล้างแก้วที่เต็มไปด้วยฟองสีขาวย่างชะมัท้เข้มข้น อนใจรีบปาดเสียดก้าเดาออกจากแก้วด้วยมือที่ยังเปื้อนฟองน้ำยาล้างจาน เสียดก้าเดาไหลออกจาก รูจมูกทั้งสองข้าง ในร้านทั้งอบอวลด้วยไอร้อนวูบวาบจากห้องครัว และอื้ออึงด้วยเสียงเครื่องดูดควัน เสียงของผู้จัดการที่ตะโกนบอก ออร์เดอร์อยู่ตลอดเวลา และเสียงดนตรีที่ดังแว่วคละเคล้ามากับเสียงของลูกค้าจากโซนห้องอาหาร นอกจากสิ่งเหล่านี้จะเกือบทำให้ออนใจเป็นบ้า ยังทำให้เสียดก้าเดาไหลอีกด้วย

“เฮ้! แพ้กอนใจ! เสียดก้าเดาไหลแล้วนะ”

ผู้จัดการร้านที่กำลังเก็บจานเปื้อนจากโต๊ะลูกค้าเข้ามาพอดี ได้พุดขึ้นขณะมองมาที่อนใจ

อนใจสะดุ้งโหยง รีบหันหลังเพื่อเช็ดเสียดก้าเดาและอุดจมูก

ด้วยกระดาษทิชชู แล้วรีบหันกลับมา แซ่่มือลงในอ่างล้างจานเหมือนเดิม

“ตอนที่เธอบอกว่าช่วงเสาร์อาทิตย์เธอจะทำเต็มเวลา ฉันคิดได้ว่าอยู่แล้วทำไมเธอคงทำไมไม่ไหวหรอก แต่รู้ใหม่ว่าทำไมฉันถึงเลือกเธอเข้ามาทำงาน ทั้งที่รูปร่างดูแบบบาง ขาก็เล็กอย่างกับขานกแบบนี้จะถือจานได้สักกี่ใบกัน ฉันเลือกเธอก็เพราะสายตาดึงดูดที่จะยื่นหยัดให้ถึงที่สุดของเธอ แต่ดูเหมือนฉันจะคิดผิดไป ถ้ามาเลือกกำเดาไหลแบบนี้ทุกวัน แล้วฉันจะช่วยให้เธอทำงานได้ยังไง ขึ้นให้ทำต่อก็ได้ตายกันพอดี”

เฮ้อ ทำไมถึงได้สะดุดตาผู้จัดการในเวลาแบบนี้ตลอดเลยนะ
อนใจคล้ายคิ้วที่ขมวดมุ่นแล้วหันหน้ามาทางผู้จัดการ พร้อมกับหัวเราะแห้งๆ

“ยังอยู่ในช่วงปรับตัวนะคะ หนูเพิ่งเคยเลือกกำเดาไหลเป็นครั้งแรกในชีวิตเลยนะคะ เดียวก็หายค่ะ”

ผู้จัดการเอาผ้าขนหนูชุบน้ำเช็ดเลือดกำเดาที่ไหลเปื้อนข้างปากออกให้

พนักงานรุ่นพี่ที่แม่มีอจะถือจานเปื้อนกองโตเท่าภูเขาอยู่ ก็ยังโฉบเฉี่ยวไปมาระหว่างห้องอาหารกับห้องครัวได้อย่างคล่องแคล่วและรวดเร็วราวกับปลาไหล ได้เอ่ยทักขึ้นขณะเดินมาที่อนใจกับผู้จัดการว่า

“แหม ผู้จัดการเอ็นดูแต่อนใจจนออกนอกหน้าไปแล้วนะคะ”

ใช่แล้ว ทุกคนที่นี่ใจดี ทั้งรุ่นพี่หญิงและชาย ทั้งผู้จัดการ แม้แต่เจ้าของร้านก็ยังใจดี ดูแลพนักงานเป็นอย่างดี บางครั้งก็เอาของว่างมาให้กิน ที่นี่เป็นร้านก๋วยเตี๋ยวเวียดนามที่อบอุ่นไปด้วยมิตรไมตรี ดีหมดทุกอย่าง ยกเว้นกำลังวังชาของอนใจ เพราะงานที่นี่เป็นงานที่ใช้แรงงานที่ต้องการพลังอย่างมหาศาล เลือดกำเดาของอนใจไหลทุกวัน จนกระทั่งอนใจเป็นลมหมดสติด้วยอาการ

โลหิตจาง สุดท้ายจึงต้องเลิกทำงานที่นี่

อนโจนอนให้น้ำเกลือติดเตียงเป็นเวลาหลายวัน

“อนโจไม่ต้องทำงานก็ได้แหละลูก ถ้าเมื่อก่อนแม่ตั้งใจเรียน ตั้งใจอ่านหนังสือมากกว่านี้ก็ดีขึ้นสิ ตอนอนโจบอกแม่ว่าจะทำงานพาร์ท-
ไทม์ ตอนนั้นแม่ไม่ได้ห้าม เพราะอยากให้อนโจได้ลองเรียนรู้การใช้
ชีวิตบนโลกใบนี้ ถึงยังไม่ผ่านการสู้รบกลางอากาศ แต่ก็นับว่าผ่าน
สงครามทางบกและทางทะเลมาแล้วนะเนี่ย ฮ่า ๆ ๆ”

แม่ไม่ได้มองว่าลูกสาวที่ต้องออกจากงานกลางคัน แถมยัง
นอนสายน้ำเกลือระโยงระยางคนนี้เป็นลูกที่ไม่ได้เรื่อง แต่กลับมองว่า
ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดีแล้ว

“แม่อะ! เลิกล้อเลียนหนูได้แล้ว”

แม่หยุดหัวเราะและพูดต่อว่า

“แรก ๆ อาจจะทำตำแหน่งงานยากหน่อย แต่มันก็เป็นบทเรียน
ชีวิตที่ดี ทั้งเรื่องเจ้าของร้านขนมปังและเรื่องที่ร้านเฟอ ล้วนเป็น
ประสบการณ์ที่ดีทั้งนั้น เจ้าหญิงของแม่ โลกนี้ไม่มีอะไรฟรี และไม่มี
สิ่งใดที่ดีสมบูรณ์แบบหรอกนะลูก พอมีข้อดีตรงนี้ ก็มักจะมีข้อเสีย
ตรงนั้น พอถูกใจตรงนั้น ก็มักจะไม่ถูกใจตรงนี้ ทุกอย่างมีราคาที่เรา
ต้องจ่ายเสมอ ดังนั้นเมื่อพบกับความสบาย ก็อาจเจอกับเรื่องน่า
อึดอัดใจบางอย่าง และเมื่อพบกับเรื่องที่ยากเย็นแสนเข็ญ ก็มักพบ
กับสิ่งที่จะช่วยปลดปล่อยจิตใจ ควบคุมกันไปแบบนี้เสมอ”

“คะแม่ คงจะเป็นแบบนี้จริง ๆ”

อนโจพยักหน้าเห็นด้วย แม่ลูบหัวอนโจอย่างแผ่วเบาขณะ
พูดว่า

“อนโจของแม่ เลือดกำเดาไหลทะลักขนาดนั้น เห็นที่ต้องกิน
ยาบำรุงเสียหน่อยแล้ว ไหนลองเล่าความรู้สึกที่ได้ผ่านร้อนผ่านหนาว

ตลอดช่วงปิดเทอมฤดูหนาวให้ฟังหน่อยสิ ว่าเป็นยังไงบ้าง ฮ่า ๆ ๆ”

“แม่! เอาอีกแล้ว นี่หนูเครียดอยู่นะ แม่รู้ไหมว่าหนูผิดหวังกับตัวเองขนาดไหน ที่หนูไว้ใจแรงขนาดนี้ หนูคิดว่าต่อไปนี่ไม่ว่าจะทำอะไร หนูคงต้องปีติร่างกายให้แข็งแรงเสียก่อน แล้วหนูก็นึกถึงเรื่องเวลา พนักงานพาร์ทไทม์ได้ค่าจ้างเป็นรายชั่วโมง เพราะฉะนั้นเงินที่ได้รับจึงขึ้นอยู่กับเวลา และยังแยกแยะตำแหน่งหรือสถานะของพนักงานได้จากจำนวนค่าจ้างที่พนักงานได้รับต่อชั่วโมงด้วย”

“ตัวอย่างเช่นอะไรบ้าง”

แม่ถามด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้ม คะยั้นคะยอให้อนใจพูดต่อ

“อืม นักเรียนอย่างหนูได้รับชั่วโมงละสี่พันสามร้อยแปดสิบวอน⁵ รุ่นพี่ที่ร้านเผื่อได้มากกว่าหนูเท่าตัว ส่วนผู้จัดการได้เท่าไรหนูก็นึกไม่เคยมตาม แต่คิดว่าน่าจะได้มากกว่าหนูมากโขเลยละ ฉะนั้นอาจมีคนที่ได้มากถึงชั่วโมงละสองแสนถึงสามแสนวอนแน่ ๆ ไม่มีสิ อาจมีคนที่ได้มากกว่านั้นอีก หนูคิดว่าหากเรารู้ว่าคนคนนั้นได้รับค่าจ้างชั่วโมงละเท่าไร เราก็จะรู้งานของคนคนนั้นได้ และหากรู้ว่าคนคนนั้นเคล็ดอันไหนได้รวดเร็วแค่ไหน ก็น่าจะรู้งานของคนคนนั้นได้ด้วยเหมือนกัน หนูก็แค่ลองคิดถึงเวลากับความเร็วดูนะค่ะ”

อนใจเกาหัวแกรก ๆ และพูดพลางหัวเราะอย่างเก้อเขิน

“แหม ๆ ๆ อนใจของแม่ ใช้ได้เลยนะเนี่ย เพิ่งอายุแค่นี้ก็เริ่มคิดอะไรแบบนี้เสียแล้ว ตอนนี้ออนใจคงเข้าใจแล้วสินะว่าทำไมถึงมีคำว่าพูดว่าเวลาเป็นเงินเป็นทอง”

แม่ลูบแขนที่เจาะเข็มของสายน้ำเกลืออยู่อย่างอ่อนโยน มือของแม่มีกระแสไฟที่อบอุ่นไหลเวียนอยู่เสมอ

⁵ประมาณ 130 บาท

“หนูเคยคิดแค่ที่ว่า เวลาคือสิ่งที่จับต้องไม่ได้ หนูเพิ่งเคยรู้สึกเหมือนเวลาเป็นสิ่งที่จับต้องได้ก็ตอนนี่เอง หนูคิดแบบนี้เพราะเห็นว่าเวลาที่หนูเคลื่อนไหวมันสามารถแปลงเป็นเงินเป็นทองได้ แม่ หนูอยากกินต็อกปกก็ แม่ทำให้หน่อยนะ ใส่ผงกะหรี่เยอะๆเลย”

อนโจเริ่มน้ำลายสอ นิสัยอยากกินของรสเผ็ดเวลาร่างกายอ่อนเพลียก็เป็นอีกนิสัยหนึ่งที่ถอดแบบพ่อมาเป๊ะ

“ได้สิ เดี่ยวแม่ทำให้ ดูท่าเจ้าหญิงของแม่จะอ่อนระโหยโรยแรงขนาดหนักเลยนะเนี่ย”

แม่ลุกขึ้นอย่างนุ่มนวล ทว่าดูเข้มขึ้น เพียงเอ่ยชมว่าอาหารที่แม่ทำให้อุดเยี่ยมที่สุด ต่อให้นอนอยู่แม่อีกจะรีบลุกเข้าครัวให้ทันที แม่หยุดอยู่ตรงหน้าประตูก่อนหันกลับมาพูดกับอนโจว่า

“อันที่จริงเวลาอาจไม่ได้เป็นมุมแข็งที่อย่างที่เราคิดก็ได้ และถึงแม้คำว่าเวลาเป็นเงินเป็นทองจะเป็นคำพูดที่ดี แต่มันฟังดูรุนแรงแค่ไหน แม่อยากให้ออนโจลองคิดทบทวนสิ่งเหล่านี้ดูอีกหน่อย”

แม่พูดทิ้งทวนก่อนออกจากห้องไป ฟังดูรุนแรงขึ้นหรือ อนโจไม่เห็นจะเข้าใจสิ่งที่แม่พูดเลยสักนิด ทว่าคำพูดเหล่านั้นกลับดังก้องอยู่ในหัวของอนโจเนิ่นนานราวกับเสียงสะท้อนในถ้ำ

แล้วการทำงานพาร์ทไทม์ที่มีสี่สัปดาห์ของอนโจก็ปิดฉากลงไปแล้วนั้น อนโจคิดว่าตัวเองคงต้องล้มเลิกการทำงานพาร์ทไทม์หลังจากได้ลองทำเพียงแค่สองที่ แต่แค่สองที่ก็เป็นประสบการณ์ที่ยากลำบากเหลือเกินสำหรับอนโจ และอนโจก็ยังต้องใส่ใจกับความหวังใยจากคนรอบข้างว่าจะทำงานพาร์ทไทม์ทำไม เพิ่งเรียนแค่มัธยมปลายเอง เขาเวลามาอ่านหนังสือไม่ดีกว่าหรือ อนโจรู้ว่าเด็กมัธยมปลายในประเทศเกาหลีต้องมองไปข้างหน้าเพียงอย่างเดียวเหมือนกับม้าแข่งที่ใส่แผงปิดตาเพื่อบดบังหางตาทั้งสองข้างเอาไว้ แต่ออนโจก็ไม่อยากเป็นม้าแข่ง

ที่เหมือนกับหุ่นยนต์แบบนั้น อย่างน้อยต้องรู้ว่าทำไมต้องวิ่ง การแข่งขันนั้นถึงจะมีความหมาย ไม่ว่าจะผลจะออกมาแพ้หรือชนะก็ตาม

แล้วอนโจก็เกิดความคิดหนึ่งขึ้นมา ในเมื่อเวลากลายเป็นเงิน เป็นทองได้ ถ้าเราขายเวลาเสียเลยล่ะ จะเป็นอย่างไร แล้วเวลาที่เป็นความคิดเชิงนามธรรมก็เข้าไปใกล้ลักษณะที่เป็นกายภาพมากขึ้น แถมยังสามารถเลือกงานที่ต้องการทำและเพิ่มค่าแรงรายชั่วโมงได้ตามใจชอบอีกด้วย ดีกว่าการทำงานอยู่ที่ใดที่หนึ่งเพื่อรับค่าตอบแทนตามชั่วโมงทำงานเสียอีก แถมยังได้มองโลกในแง่มุมที่หลากหลายขึ้นอีกด้วย การเป็นเจ้าของที่คิดและบริหารกิจการด้วยตัวเองน่าดึงดูดใจกว่าการเคลื่อนไหวตามคำสั่งของคนอื่นเป็นไหนๆ

แล้วจะมีคนสนใจซื้อเวลากันเยอะไหมนะ และภาพของเวลาในความคิดของแต่ละคนก็คงแตกต่างกันไปเท่ากับจำนวนของคนเหล่านั้น ถ้าอย่างนั้นเวลาที่จะได้เจอกันในอนาคตก็คงแตกต่างกันไปตามความหลากหลายของพวกเขา ขายเวลานั้นหรือ...ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกได้ถึงพลังดึงดูดที่น่าประหลาด แต่หลังจากนั้นในหัวของอนโจก็มีแต่เรื่องร้านค้าเกี่ยวกับเวลา ที่ถูกตั้งขึ้นมา แล้วก็ยุบทิ้งไป มากมายหลากหลายรูปแบบ เหมือนกับกำลังสร้างกำแพงเมืองจีนแห่งเวลาขึ้น แล้วก็ทุบทิ้ง วนเวียนอยู่แบบนั้น

อนโจจุดธูปหน้าโต๊ะไหว้ของพ่อ ธูปได้สร้างทางสี่ฟ้าขึ้นมา แล้วฟุ้งกระจายไปในอากาศ หากได้ขึ้นไปตามกลุ่มควันสี่ฟ้าเหล่านั้น อนโจจะได้เจอพ่อไหมนะ

แม้อนโจคือและหัวรั้นมาตั้งแต่เด็ก แต่เวลาพ่อพยายามพูดโน้มน้าวใจอนโจ พ่อไม่เคยพูดขึ้นเสียงใส่อนโจเลย พ่อจะค่อยๆพูด

ด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ คนเราสามารถพูดคุยกันได้โดยไม่จำเป็นต้องตะเบ็งเสียง และไม่จำเป็นต้องใช้ความรุนแรง เพราะมนุษย์คือสิ่งมีชีวิตที่คิดเป็น เหมือนกับตอนที่พ่อช่วยชีวิตคุณยายท่านหนึ่งที่ไม่ยอมหนีออกมาจากกองเพลิง พ่อเล่าให้ฟังว่าคุณยายไม่ยอมออกมาทั้งที่ตอนนั้นยังสามารถเลี้ยวเปลวเพลิงออกมาได้ คุณยายนั่งนิ่งราวกับกำลังรอคอยเปลวเพลิงที่กำลังไหม้ไหม้ ตอนนั้นพ่อจับมือของคุณยายเอาไว้ แล้วบอกกับคุณยายว่าหลาน ๆ ของคุณยายที่อยู่ด้านนอกพยายามจะฝ่ากองเพลิงเข้ามาตามหาคุณยาย เพราะจิตใจที่กำลังกำลังร้อนรุ่มด้วยความเป็นห่วง หากคุณยายไม่ออกไป เจ้าหน้าที่คงจำเป็นต้องปล่อยให้หลานของคุณยายเข้ามาในกองเพลิงนี้ และหากคุณยายไม่ยอมขยับเขยื้อน ก็คงมีนักดับเพลิงจบชีวิตอยู่ตรงนี้ด้วยอีกคน พอพูดออกไปดังนั้น คุณยายก็ลุกขึ้นและออกมาจากกองเพลิงพร้อมกับพ่อทันที

และตอนอนโใจอยู่ ป.6 พ่อเคยมาทำหน้าที่เป็นครูสอนหนึ่งวัน ในชั่วโมงเรียนรู้โลกของอาชีพ และเรียนรู้วิธีสร้างความภาคภูมิใจในงานของตน เป็นช่วงที่พ่อช่วยให้ไหล่ของอนโใจฝั่งผายขึ้น

“มนุษย์ไม่ได้ใช้ชีวิตตัวคนเดียว แต่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่น และเมื่อต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน การมอบความรักและความช่วยเหลือซึ่งกันและกันจึงเป็นหนทางในการใช้ชีวิตอย่างมีความสุขได้มากกว่า การจงเกลียดจงชังกัน เด็ก ๆ เคยเกลียดเพื่อนหรือคนในครอบครัวใหม่ ตอนนั้นจิตใจของเราเป็นอย่างไรบ้าง รู้สึกทรมานมาก ๆ เลยใช่ไหม นั่นเพราะการเกลียดใครสักคนก็เหมือนกับการทำร้ายตัวเอง การทำสิ่งที่ไม่ดีก็เหมือนกัน เพราะการทำให้จิตใจของตัวเองรู้สึกไม่สบายก็เหมือนกับการฉีกทิ้งเนื้อหนังของตัวเอง ดังนั้นไหน ๆ เราก็ต้องอยู่ร่วมกันแล้ว ควรใช้ชีวิตด้วยการทำดี ด้วยจิตใจที่ดีเสียเลย ก็น่าจะ

ดีกว่า จริงไหมครับ และหากเราสามารถช่วยชีวิตใครสักคน หรือช่วยให้เขารอดพ้นจากสถานการณ์ยากลำบากได้ ก็ยิ่งดีขึ้นไปอีก ใช่ไหมครับ อาจมีคนที่ทำร้ายคนอื่นเพียงเพื่อเติมเต็มกิเลสของตนเอง แต่ถึงอย่างไรโลกนี้ก็จะยังเป็นโลกที่น่าอยู่ เพราะโลกนี้ยังมีคนที่มีความตั้งใจที่จะแบ่งปันและช่วยเหลือผู้อื่น หากทุกคนช่วยกันพยายามแบบนี้ ก็อาจเกิดเป็นคลื่นลูกใหญ่ที่สามารถเปลี่ยนแปลงโลกใบนี้ได้ ยังมีผู้คนที่ไม่ละทิ้งศรัทธาและยังคงใช้ชีวิตอย่างงดงาม คอยอยู่เคียงข้างเรา ตั้งแสงแห่งความหวัง หากสิ่งที่เราทำมีประโยชน์ต่อผู้อื่นและเราก็รู้สึกภาคภูมิใจกับมัน ก็ไม่มีงานใดที่ไร้ค่า แม้จะเป็นงานยากลำบาก อย่างงานดูแลดูจรรยาบรรณออกมาจากสังคมก็ตาม”

ไม่รู้ว่าเพื่อน ๆ เข้าใจคำพูดของพ่อไหม อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าเพื่อน ๆ จะขมวดคิ้วมุ่นเพราะคำว่าดูแลดูจรรยาบรรณออกมาจากสังคม ก็ยังปรบมือกันเกรียวกราว

ตอนนั้นเพื่อนในห้องตั้งใจฟังเรื่องราวของพ่อกันตาไม่กะพริบ ทั้งเรื่องช่วยชีวิตเด็กแรกเกิดออกจากกองเพลิง เรื่องเคลือบยายคนพิการที่ขยับเขยื้อนร่างกายไม่ได้โดยการแบกขึ้นหลัง เรื่องรอยตัวจากชั้นดาดฟ้าไปจับมือของผู้ที่ห้อยต่องแต่งอยู่กับริมหน้าต่างได้ทันเวลาพอดี ก่อนที่คนคนนั้นจะร่วงสู่พื้น

พ่อเป็นพ่อที่ซื่อสัตย์ เป็นพ่อที่ฝากกองเพลิงเข้าไปช่วยชีวิตผู้บาดเจ็บที่ถูกไฟคลอกอาการสาหัสออกมาได้ก็รีบนอนลงบนเตียงเพื่อบริจาคเลือดให้ผู้บาดเจ็บคนนั้นต่อทันที เป็นพ่อที่ทำให้แม่ต้องรีบตามไปยังโรงพยาบาลทันทีที่เห็นข่าวของพ่อจากโทรทัศน์ และเป็นพ่อที่ทำให้แม่ต้องร้องไห้ พ่อเป็นพ่อที่ซื่อสัตย์ ที่ต้องปล่อยมือออกจากอนิจและแม่ ก่อนที่พ่อจะได้ใช้ชีวิตตามที่วาดฝันไว้ เพียงเพราะคนบ้าบอคนหนึ่ง อนิจเคยมีวันเวลาที่นึกเกลียดพ่อที่เป็นแบบนี้

อนโจพบว่าตัวเองกำลังทำความตั้งใจของพ่อให้สำเร็จโดยไม่รู้ตัว ระหว่างนั้นในหัวของอนโจได้สร้างร้านขายเวลาออกมาเป็นรูปเป็นร่างขึ้นเรื่อย ๆ

การลองเปิดร้านค้าในอินเทอร์เน็ตนี้เป็นเหมือนกับการจำลองสถานการณ์จริงเท่านั้นเอง และหากพูดตามจริง อนโจเพียงอยากทดลองดูเฉย ๆ มากกว่า ว่าจะมีคนอยากซื้อเวลาจริง ๆ ไหม จึงเริ่มวางโครงสร้างร้านไปก่อนทั้งที่ใจก็ยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่าจะขายได้จริง ๆ จากนั้นจึงทยอยตกแต่งร้านไปเรื่อย ๆ

อนโจประกาศคำชี้แจงของร้านค้าไว้สามสี่ข้อ ได้แก่ ขอปฏิเสธงานที่เกินกำลังความสามารถของตัวเอง ขอไม่รับงานที่ไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมอย่างเด็ดขาด ขอเลือกรับเฉพาะงานที่ช่วยเยียวยาจิตใจของลูกค้าได้ไม่มากก็น้อย และเหนือสิ่งอื่นใดต้องเป็นงานที่สามารถเปลี่ยนเวลาให้กลายเป็นเงินได้

หน้าแรกของร้านมีเพียงภาพของเทพโครนอสในตำนานเทพปกรณัมของกรีก มือขวาทือเคียว มือซ้ายถือนาฬิกาทราย นั่งอยู่บนก้อนเมฆ กำลังชำเลืองมองลงมายังพื้นพิภพ เทพโครนอสเป็นชายชราที่มีหนวดเครายาวรุงรัง และมีปีกเทวดาขนาดมหึมาอยู่ด้านหลัง เทพโครนอสเป็นเทพที่ตัดต่อวัฏจักรชีวิตของเทพเจ้าอูรานอสผู้เป็นบิดาด้วยเคียว และมีพลังอันน่าเกรงขาม แถมยังกินลูกของตัวเองที่เกิดกับเทพีรีอาเพียงเพราะคำทำนายที่ว่าตนจะได้ลูกชายที่มีความสามารถเหนือกว่าตัวเอง โดยเทพโครนอสเริ่มกลืนกินหัวใจของลูกค้าก่อน คำว่าเวลาหมายถึงการไม่ยอมอภัยให้ขนาดนั้นเลยหรือเปล่านั้น

เทพโครนอสผู้ควบคุมและแบ่งขอบเขตของเวลานี้แหละ คือเทพแห่งเวลาที่แท้จริง และสามารถแลกเปลี่ยนกับวัตถุในความคิดของอนโจได้ การแบ่งเวลาออกเป็นนาทีและวินาที แล้วใช้เวลาที่ได้

คำนวณอย่างถี่ถ้วนให้เกิดประโยชน์สูงสุดนั้น ช่างเป็นเทพที่เหมาะสมกับยุคสมัยที่เน้นการสร้างผลผลิตอย่างไร้ยุคปัจจุบัน

บนโลกใบนี้...

สิ่งที่ยาวที่สุด ขณะเดียวกันก็สั้นที่สุด

สิ่งที่รวดเร็วที่สุด ขณะเดียวกันก็ช้าที่สุด

สิ่งที่แบ่งได้เล็กที่สุด ขณะเดียวกันก็ขยายได้ยาวที่สุด

สิ่งที่ดูไม่สลักสำคัญที่สุด ขณะเดียวกันก็ทิ้งความเสียใจไว้

มากที่สุด

หากไร้สิ่งนั้น ก็ไม่อาจทำอะไรได้

สิ่งที่กลืนกินสิ่งเล็กน้อยทั้งหมดเข้าไป

แล้วใส่ชีวิตและจิตวิญญาณให้แก่สิ่งที่ยิ่งใหญ่

สิ่งนั้นคืออะไร

ขอเชิญทุกท่าน

เข้าสู่ "ร้านขายเวลา"

สถานที่ที่รับฟังคำขอพิเศษจากคุณ

อนโจขึ้นข้อความเหนือใบหน้าเทพโครนอส เป็นคำถามปริศนาที่ไม่เคล็ด ฟาราเดย์ นักฟิสิกส์ชาวอังกฤษได้ถามใครคนหนึ่งไว้ ซึ่งเหมาะเจาะกับหน้าหลักของร้านค้าพอดี้ ทำให้ร้านดูโก้ขึ้นเยอะ แล้วอนโจก็กลายเป็นโครนอส เจ้าของร้านขายเวลา

แมรินเหล้าลงแก้ว แล้วอนจิก็นำแก้วเหล้าไปวางบนโต๊ะไว้ให้คุณย่าบอกว่าตั้งแต่ปีนี้เป็นต้นไปคุณย่าจะหยุดมาร่วมไว้อาลัยในวันครบรอบวันตายของพ่อ ในวันที่ของเมื่อปีที่แล้วคุณย่าร่ำไห้บอกว่เกลียดลูกคนนี้เข้าไส้ เพราะไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหนก็ยังทำให้คุณย่าเจ็บปวดเหมือนถูกกระชากหัวใจออกมา เสียตายที่ลูกคนนี้อายุซัยสั้นนัก ยิ่งคิดก็ยิ่งสุดเสียดาย และเจ็บปวดตรวดร้าวจนแทบทนมิชีวิตอยู่ต่อไปไม่ไหว และอนจิกับแม่ต้องร้องไห้โฮอีกครั้ง เมื่อได้ยินคุณย่าพูดว่า หากความตายทำให้แม่ได้อยู่เคียงข้างลูกของแม่อีกครั้ง แม่ก็ยินดีลาโลกไปหา“เจ” ลูกของแม่ทันที

อนจิมองรูปถ่ายของพ่อและให้คำมั่นสัญญาว่าอนจิกจะใช้ชีวิตอย่างกล้าหาญและสง่าผ่าเผยดังที่พ่อปรารถนา ตอนยืนอยู่หน้าโต๊ะไหว้ของพ่อ อนจิกยังรู้สึกเสียวแปลบตรงปลายนิ้วมือเหมือนตอนนำเครื่องเล่นพีเอ็มพีไปวางคืนที่เดิมไม่หาย อนจิกค่อย ๆ ซยับนิ้วมือทั้งสองนิ้ว เครื่องเล่นพีเอ็มพีที่สิ้นเปลืองคืนสู่ที่เดิมของมัน จะต้องมอบความสงบสุขเป็นของขวัญให้กับใครอีกหลายคนอย่างแน่นอน อนจิกอยากอวดพ่อ ว่าตอนนี้อนจิกกำลังเคลือบไหวเพื่อคนอื่นเหมือนกัน และบางทีสิ่งที่อนจิกทำอาจช่วยชีวิตใครคนหนึ่งไว้เหมือนพ่อ